Benito, de jonge zwerver. Deel 3

C.J. Kieviet

bron
C.J. Kieviet, *Benito, de jonge zwerver. Deel 3*. Met illustraties van P. van der Hem. Paul C. Kaiser Biskwie-, Koek- en Beschuitfabrieken, Rotterdam 1933

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/kiev001beni01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren i.s.m. de Bibliotheek Rotterdam

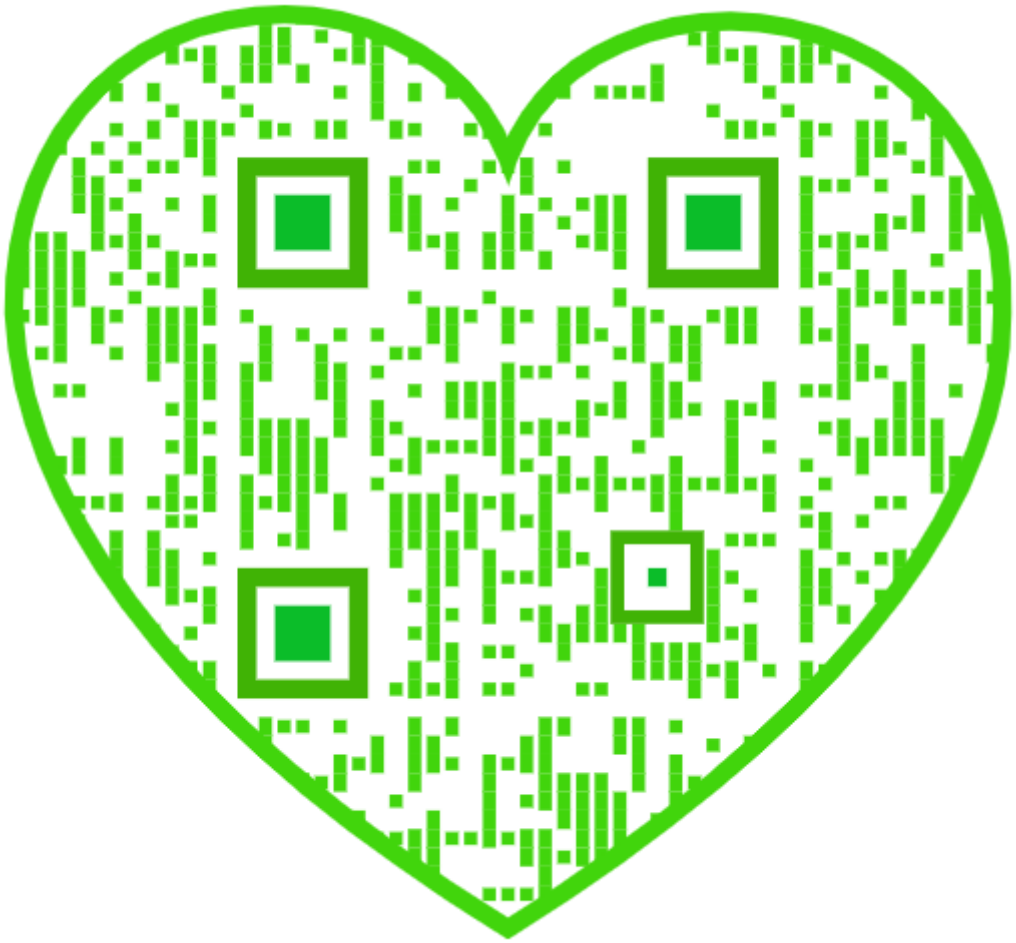

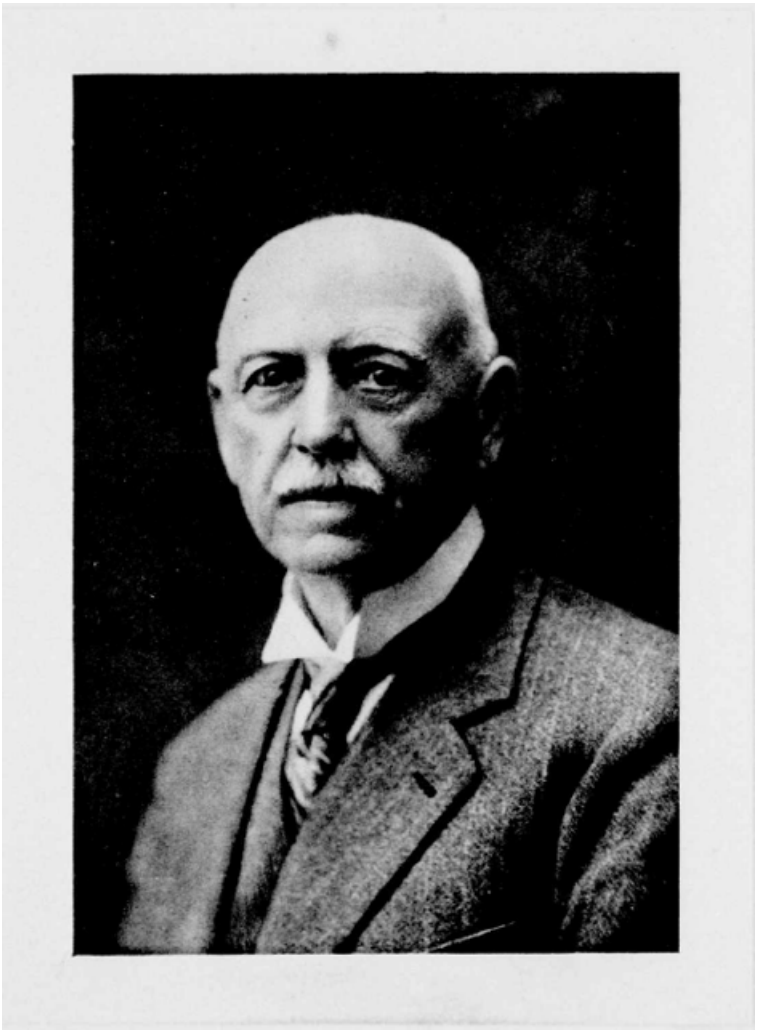

IN MEMORIAM C. JOH. KIEVIET

Voorwoord

Het derde deel van 'BENITO, DE JONGE ZWERVER' wordt U hierbij aangeboden.

Wij hadden niet durven hopen, dat onze Benito-serie zoo groot succes zou hebben.

Het eerste, en daarna het tweede deel, heeft echter bewezen, dat de sympathie van de jeugd voor deze boeken onze stoutste verwachtingen overtreft.

Dit derde deel, welks verschijning wij in het Voorwoord van het tweede deel reeds hebben aangekondigd, beschrijft de avonturen, welke Benito in Indië beleeft.

Het is het laatste boek van wijlen den beroemden schrijver C. JOH. KIEVIET.

Het is dan ook weer een echte moderne 'Dik Trom'-roman, vol van spannende momenten.

Was, naar het oordeel van meerderen, het tweede deel nog weer mooier dan het eerste, er zit climax in deze serie, dit derde deel spant de kroon.

Wij wenschen U vele aangename uren onder het lezen en bij het verzamelen, bezichtigen en inplakken in dit boek.

Het portret van den schrijver hebben wij, op verzoek van zeer velen en met toestemming van de familie, in dit boek doen opnemen.

De Directie van
N.V. PAUL C. KAISER,
Biskwie-, Koek- en Beschuitfabrieken.

Rotterdam, 1933.

N.B. Dit boek vormt, evenals het eerste en tweede deel, een compleet verhaal.

.... dat de rubber verkregen wordt door het toebrengen van sneden in den stam....

Eerste hoofdstuk

Benito's eerste avond in Batavia

ZOO had dan, na een voorspoedige reis, de ‘Orion’ de haven van Tandjong-Priok bereikt, en lag het machtige vaartuig vastgemeerd aan de reede. Wat waren er in het laatste uur een koffers gepakt en handen gedrukt. Wat hadden de passagiers, die gedurende den langen overtocht vrienden, althans goede kennissen van elkander geworden waren, een tal van beloften afgelegd om elkander spoedig en dikwijls te schrijven en zoo mogelijk te bezoeken, beloften, ernstig en hartelijk gemeend, maar dikwijls al te spoedig vergeten.

Neen, niemand kon hem passeeren zonder een vriendelijk woord of minstens een vriendelijken glimlach

Ook mijnheer Foestingh en Benito, zijn jonge beschermeling, hadden het er druk mede gehad. Benito nog meer dan zijn meester, want iedereen aan boord was zijn vriend geweest, iedereen droeg hem een goed hart toe, van het Indische Vorstenpaar af tot den eenvoudigsten matroos toe. Alle, zonder uitzondering, hielden van den aantrekkelijken jongen, die zoo prachtig op zijn piccolo kon blazen en hun daarmede zoo dikwijls een vroolijk uurtje had bezorgd. Neen, niemand kon hem passeeren zonder een vriendelijk woord of minstens een vriendelijken glimlach.

Eindelijk verlieten zij het schip en daalden de trap af, om voet aan wal te zetten van het heerlijke Indië, van, zooals een beroemd

schrijver dat eens heeft gezegd, van het schoone Insulinde, dat zich slingert om den evenaar als een gordel van smaragd.

.... en zijn geheele houding teekende onbeschrijfelijke droefheid

De auto, die hen naar Batavia zou brengen, naar het bekende Hôtel des Indes, waar bijna alle nieuwaangekomenen gedurende de eerste dagen hun intrek namen, stond gereed, en de heer Foestingh stapte in. Maar Benito keerde zich nog eenmaal om en richtte zijn blik op het dek van het schip, waar Samba, zijn negervriendje, hem stond na te staren. De zwarte jongen wuifde hem toe, maar hij deed het met een slappe hand, en zijn geheele houding teekende onbeschrijfelijke droefheid.

Ook Benito wuifde en wuifde, maar zijn oogen vulden zich met tranen. Het scheiden viel hem zoo zwaar. Hij was gedurende de reis zoo veel van Samba gaan houden, van Samba, die in den nacht door de patrijspoort in zijn hut geklommen was en zich aan zijn voeten geworpen had en hem gesmeekt had, zijn slaaf te mogen zijn. Dat was in Port-Saïd gebeurd, en noch de heer Foestingh, noch Kapitein Ruwan had raad geweten om het gebeurde ongedaan te maken en zich op geschikte wijze van den negerjongen te ontdoen. Zoo had hij dus de reis medegemaakt, - maar thans was het uur van scheiden gekomen. De heer Foestingh had den Kapitein opgedragen, den jongen aan boord te houden en hem op de terugreis te Port-Saïd aan wal te zetten.

Ach, hoe diep bedroefd was de arme Samba geweest, toen de heer Foestingh hem had gezegd, dat hij niet mede kon gaan en door den Kapitein naar zijn vaderland zou worden teruggevoerd. Hij

had zich voor hem op de knieën geworpen en hem gesmeekt bij Benito te mogen blijven.

‘Neen, neen, Meester, ik slaaf blijven van Benito, ik hem dienen heel mijn leven. Arme Samba niet Port-Saïd, dan weer slaaf worden van Hassan ben Abdullah, hij mij slagen, ach heer, arme Samba meenemen....’

De negerjongen klemde zijn armen om de beenen van den heer Foestingh, maar deze hield voet bij stuk. Hij zou eenvoudig geen raad met den jongen neger weten, en op de terugreis zou de scheiding toch onherroepelijk moeten plaats hebben, en dan zou het den armen jongen nog veel zwaarder vallen. En hem medenemen naar Holland, dat was geheel en al een onmogelijkheid. Wat moest de jongen in Holland beginnen? Neen, hij hoorde in Afrika thuis en moest daar blijven. Dat was nu eenmaal zijn vaderland.

‘Het kàn niet, Samba,’ zei hij met nadruk, hoewel in het geheel niet onvriendelijk. ‘Jij keert naar Afrika terug en als je niet in Port-Saïd aan wal wil gaan, dan mag je het op een andere plaats doen. Maar thans moet je van Benito scheiden, het kan niet anders.’

De heer Foestingh gaf hem de hand, en schonk hem tevens eenig klein geld, wat voor den negerjongen een grooten schat vertegenwoordigde. ‘Er zuinig op wezen, hoor S a m b a , wie weet, hoe je het nog noodig kunt hebben.’

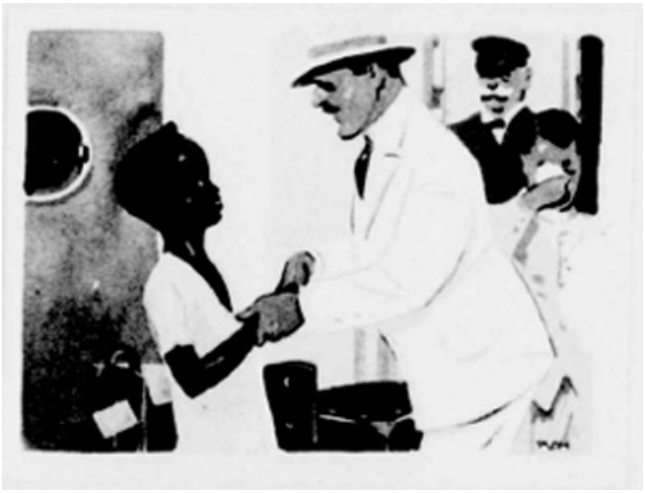

.... wie weet, hoe je het nog noodig kunt hebben

Samba was veel te bedroefd om te bedanken. De heer Foestingh verwijderde zich, en toen viel Samba zijn jongen meester te voet.

Maar Benito richtte hem op.

‘Neen, neen, Samba, het is onmogelijk,

mijn meester wil het niet hebben en ik ben zelf nog maar een jongen. Komaan, Samba, geef me een hand en houd je flink. Misschien zien we elkaar nog wel, als ik naar Holland terug keer. Dag Samba, dag trouwe, beste Samba!'

,.... gekleed in kleurige sarong of kabaja, dan weer mannen, wier bovenlijf bijna geheel naakt was

'Dag meester,' zei de negerjongen, en met uitgebreide armen keek hij Benito na, toen deze zich verwijderde om zich naar den auto te begeven, die op zijn meester en hem wachtte.

En thans, nu hij gereed stond om daarin plaats te nemen, wuifde hij hem voor het laatst toe. 't Was een wuiven zonder ophouden. 'Komaan, Benito, instappen!' sprak eindelijk zijn meester. 'Maak er een einde aan.'

Benito gehoorzaamde.

'Hôtel des Indes, chauffeur!'

'Ja toean!' was het antwoord.

Voort ging het. Bij een kromming van den weg wuifde Benito den

negerjongen zijn laatsten groet toe. Hij had tranen in zijn oogen. Maar al spoedig werd zijn aandacht afgeleid door al het vreemde, dat hij zag. Inlandsche kooplieden, klein van gestalte en bruin van huidskleur, droegen hun koopwaren in manden aan een taaien bamboestok over den schouder, waarbij het hun niet de minste moeite scheen te kosten om hun vrachtje in evenwicht te houden. Voort snelde de auto over den breeden weg langs palm- en klapperboomen, en Benito, voor wien dat alles nieuw was, wist niet, waarheen het eerst zijn blik te wenden. Soms passeerden zij inlandsche vrouwen, gekleed in kleurige sarong en kabaja, dan weer mannen, wier bovenlijf bijna geheel naakt was. Arabieren gingen hen voorbij in trotsche houding en Chineezen torsten met gekromden rug hun koopwaren. Onbeschrijfelijk schoon was de natuur en nieuw was alles, wat hij zag.

Zij hadden Batavia bereikt, eer hij er erg in had, en hielden halt voor het bekende Hôtel des Indes, dat gelegen was aan het groote Koningsplein.

‘Wij zijn er, toean,’ zei de chauffeur.

‘Hé, spreek jij Hollandsch?’

‘Ja, toean, ik spreek Hollandsch als de beste,’ zei de jonge chauffeur met trots. ‘Ik heb gevaren op de groote schepen gedurende vele jaren, en daar heb ik het geleerd.’
‘Was je daar bediende?’

,.... het Koloniaal Museum en het beroemde Aquarium

‘Ja toean, maar ook wel matroos.’

‘En wat doe je nu?’ ‘Chauffeur, toean, maar op 't oogenblik b e n i k e i g e n l i j k zonder werk. Dat ik U van de boot heb gehaald, is een

bloot toeval. De chauffeurs van het hôtel waren allen bezet.' 'Wil je in mijn dienst komen? Ik ben van plan een auto te huren of te koopen en daarmede een reis over Java te maken. Wil je dat?' 'Graag toean. Ik kan uitstekend chauffeeren. Wanneer moet ik in dienst komen?'

'Morgen om negen uur. Dan ga ik mij van een auto voorzien en moet je chauffeeren. Kan dat?'

'Zeer goed, toean.'

'Hoe heet je?'

'Sidin.'

'Tot morgen dan, Sidin.'

De jonge Javaan boog en vertrok.

In het hôtel werden hun de kamers gewezen, die voor hen bestemd waren en al korten tijd daarna arriveerden aldaar ook hun koffers. Benito hielp zijn heer bij het uitpakken en ging daarna voor zijn eigen garderobe zorgen. Hij had een mooie, frissche kamer met een eigen galerij. Dat vond hij heerlijk, want het was benauwend warm, en op de galerij zou hij, als de zon ondergegaan was, lekker kunnen uitblazen.

Wat was het een verbazend groot plein, waaraan het hôtel gelegen was. Zoo'n groot plein had hij nog nergens op de wereld gezien. En in de paar volgende dagen, die zij nog in Batavia, de stad van Jan Pietersz. Coen, doorbrachten, had hij nog gelegenheid genoeg, om zich van de groote uitgestrektheid daarvan een indruk te vormen. Hij bezocht te voet, hoewel er door Europeanen maar zeer weinig geloopen wordt, het Waterlooplein, het Koloniaal Museum en het beroemde Aquarium, waar hij kennis maakte met de meest fantastische en schitterendst gekleurde vischjes van de wereld.

Zijn meester maakte van zijn diensten bijna in het geheel geen gebruik, toen Sidin zijn betrekking had aanvaard. Sidin was nog maar achttien jaar oud en bleek zeer handig en goed van wil te zijn. Mijnheer Foestingh ging met hem en Benito naar een grooten autohandel, waar hij bijzonder slaagde in het aanschaffen van een tweedehandsch auto, die echter nog maar weinig bereden was. De prijs was tamelijk billijk, en de wagen was ook te huur, maar de heer Foestingh gaf er de voorkeur aan hem te koopen. Later, als

hij weer naar Europa terugkeerde, zou het hem niet moeilijk vallen, hem, zij het dan ook met eenig verlies, weer van de hand te doen. Bij het maken van een proefrit bleek de auto, 't was een Buick met 6 cylinders, uitstekend te voldoen, zoodat de koop weldra gesloten was.

Benito vond het den dag van aankomst in het hôtel buitengewoon warm en hij had er veel last van. De thermometer wees in de schaduw zelfs meer dan 90 graden. Thans kon hij zich best begrijpen, waarom de inlanders zoo luchtig gekleed waren. Velen van hen droegen zelfs alleen maar een pantalon, hun bovenlijf was geheel naakt. Benito voelde zich bijna te loom om zich veel te verplaatsen en hij zocht de koelste plekjes op. Eerst na zonsondergang, om zes uur, vond hij, dat het wat frisscher werd, hij haalde zijn fluit te voorschijn en nam plaats in de galerij, om zich daar aan de muziek te wijden. Tot zijn verbazing merkte hij op, hoe snel de duisternis toenam. Nog geen tien minuten na zonsondergang was het reeds geheel nacht geworden. Maar de koelte nam gelukkig ook snel toe. 't Werd bij de minuut frisscher en hij voelde zich hoe langer hoe lekkerder worden. Hij zette zijn fluit aan de lippen en weldra verbrak een sleepende melodie de geheimzinnige stilte van den tropischen nacht. Hij blies een mooien wals van Strauss. Dat zijn muziek op de andere galerijen van het hôtel niet weinig de aandacht trok van de logeergasten, die daar verfrissching zochten, merkte hij niet op, zoo was hij in zijn muziek verdiept. Plotseling bleef hij echter midden in een prachtige aria

steken en gaf zich een klap tegen zijn rechteroor. De fluit viel hem bijna uit de handen.

‘Au! au!’ riep hij, terwijl hij links en rechts van zich afsloeg en van zijn stoel opsprong

‘Au!’ riep hij. ‘Au! Sapperloot, wat was dat?’

't Was niets ergs, naar hem weldra bleek. Alleen maar had een muskiet hem zijn venijnigen angel in zijn oorlel geboord, om zich te goed te doen aan het frissche bloed van den gezonden jongen, die kersversch uit Holland aangekomen was.

‘Wat een gemeene streek was dat,’ bromde Benito. ‘Enfin, hij zal het wel niet weer doen, want ik heb hem lekker doodgeslagen.’

Benito zette weer zijn fluit aan de lippen en begon opnieuw.

Maar al spoedig moest hij er mede ophouden, want hij werd niet alleen in zijn hand gestoken, maar tegelijkertijd ook in een van zijn voeten.

‘Au! Au!’ riep hij, terwijl hij links en rechts van zich afsloeg en van zijn stoel opsprong.

‘Gek! Gek! Gek!’ hoorde hij zich toeroepen.

‘Hè?’ vroeg hij verwonderd. ‘Wie is hier?’

‘Gek! Gek! Gek!’ was het antwoord.

‘Je bent zelf gek!’ schreeuwde Benito zijn bespotter toe. ‘Au! Daar zit me zoo'n dierage weer in mijn nek.’ Hij gaf zich een klap op het aangevallen lichaamsdeel.

‘Lekker, die is er ook geweest,’ mompelde hij tevreden. Hij voelde dat de doode muskiet aan zijn hand kleefde, die hij aan zijn jasje afveegde.

‘Gek! Gek!’ klonk het links.

‘Gek! Gekko!’ klonk het achter hem.

‘Gekko! Gekko!’ kraste het rechts.

‘'t Lijkt hier wel een gekkenhuis!’ schreeuwde Benito. ‘Of een moordenaarshol. Au! Au! Wat een venijnige steken! Wacht, ik zal een sigaretje opsteken. Dat zal die ellendelingen wel verjagen.’

Benito rookte haast nooit, maar toch droeg hij gewoonlijk wel eenige sigaretjes bij zich. Hij haalde er dus een te voorschijn en stak een lucifer aan.

‘Gek! Gekko! Gekko!’ kraste het van alle kanten.

‘Pm, pm, pm!’ trok Benito en hij blies dikke rookwolken om zich heen.

En hij ging voort groote rookwolken om zich heen te blazen

Ha, de muskieten bliezen den aftocht.

Benito luisterde. Hij hoorde rondom zich een onophoudelijk gegons. ‘Ja, zing maar!’ zei Benito tevreden. ‘Als je maar zorgt dat er een behoorlijke afstand tusschen ons blijft.’

En hij ging voort groote rookwolken om zich heen te blazen.

‘Gek! Gek! Gekko!’ kraste het spottend.

‘Houd je nu op met die flauwe kul? Word ik nog niet genoeg geplaagd?’

‘Waar blijft de rest van de mooie wals, waarmede U straks begonnen was?’ klonk een gewone menschelijke stem van de linkergalerij naast hem.

‘'t Is mij onmogelijk om mijn fluit vast te houden, mijnheer. De muskieten laten mij geen oogenblik met rust. 't Is onuitstaanbaar!’ ‘O, is dat de reden? U bent zeker baar?’

‘Baar? Dat weet ik niet. Wat is baar?’

‘Een pas-aangekomene.’

‘O. - Ja, vandaag pas met de “Orion”.’

‘Dan lusten ze je graag,’ klonk de stem.

‘Prettig om te hooren. En iedereen schijnt me hier voor een gek te houden. Van alle kanten roepen ze het mij toe. 't Is prettig, mijnheer.’

‘Hahahaha!’ lachte de spreker aan den anderen kant van de afscheiding. ‘'t Is grappig! Aan je stem te hooren ben je nog een jongen?’

‘Ja, mijnheer, dertien jaar. - Hoor, daar is het weer. Gek! Gekko! Gek! Zijn dat spoken, mijnheer? Ik heb dikwijls hooren vertellen, dat er in Indië vele spoken zijn.’

‘Ja, dat zegt men, en de inlanders gelooven het bijna zonder uitzondering, maar ik woon al twintig jaar in Indië en heb er nog nooit een gezien. Steek het electrische lampje aan, dan zul je de spoken spoedig ontdekken. Het knopje zit bij de deur.’

Benito volgde dien raad. Weldra was zijn galerij geheel verlicht, en toen zag hij groote hagedissen tegen de wanden oploopen. Ja, zij hingen zelfs aan de zoldering. Benito bukte zich om ze niet op zijn hoofd te krijgen, want natuurlijk zouden zij wel dadelijk naar beneden vallen. Hij wist toen nog niet, dat zij zuignappen aan de

pooten hadden, waardoor zij even gemakkelijk tegen de wanden konden oploopen, als aan het plafond blijven hangen.

‘Jakkes, wat een akelige beesten!’ riep hij uit. ‘Doen ze kwaad, mijnheer?’

‘Niet het minst,’ was het antwoord. ‘In Indië krioelt het van die dieren. Overdag houden zij zich schuil tusschen de rotsen en in spleten, maar 's avonds komen zij te voorschijn om zich van het noodige voedsel te voorzien.’

‘Ja, en om je uit te schelden,’ zei Benito. ‘Hoor maar, gek-gek-gek! En wat zijn ze groot. 't Lijken wel groote krokodillen. Komen ze in de slaapkamers ook, mijnheer?’

‘O zeker, ze komen overal.’

‘Au! Au! Au!’ riep Benito. ‘Die ellendige muskieten. 't Lijkt wel, of ik onder den naald van een naaimachine lig. Klap! dat is één! Klap, dat is de tweede! Klap, daar heb ik no. 3.’

‘'t Helpt niet, jonge buurman....’

‘Ik heet Benito, mijnheer.’

‘O, Benito, een aardige naam. 't Helpt niet, Benito, voor elken muskiet, dien je dood slaat, komen er vijf en twintig in de plaats. Rooken is het eenige, dat nog een beetje helpt.’

‘Ja, ik heb al een sigaret gerookt, en toen bleven zij op een behoorlijken afstand, maar hij is op, mijnheer, en ik rook bijna nooit. Aan een tweede waag ik mij liever niet. Ah bah, mijnheer, daar zitten twee groote spinnen aan den wand. Ze zijn wel zoo groot als mijn handpalm. Doen die kwaad?’ ‘Men beweert van wel, maar 't is niet waar. Ze zijn alleen

maar gevaarlijk voor kleinere beesten: die eten ze op....' 'Hu, wat zit daar een groote hagedis. Hij is wel bijna drie decimeter lang, geloof ik. En hij ziet er zoo wild en woest uit en kijkt me zoo venijnig aan, dat ik er bang van word.'

"Flap!" klonk het. En toen nog eens: "Flap!"

'Toch doet hij je niets, vertrouw daar maar op, hoe woest hij....' 'Bah mijnheer,' viel Benito zijn buurman in de rede, 'daar zie ik weer een ander afschuwelijk beest! Hij is wel een paar decimeter lang, heeft geweldige grijpers en een langen staart, die naar voren over den kop gekromd is, en hij kijkt me verwoed aan.'

'Dat moet een schorpioen zijn, wees voorzichtig, Benito, want dat is een kwaadaardig ondier. Zijn angel zit aan het einde van zijn staart en zijn steek is vergiftig, soms zelfs wel doodelijk. Sla hem dood, als je kunt, maar niet met je hand, hoor. Heb je geen plankje of zooiets tot je beschikking?'

'Neen, maar wel een schoen met een harde zool. Weg met dat creatuur!'

'Flap!' klonk het. En toen nog eens: 'Flap!'

En daarop volgden nog verscheidene harde slagen, want Benito wilde zeker van zijn zaak zijn, en hij rustte niet, voor hij het doodgeslagen monster van de galerij had verwijderd.

'Is hij dood?' vroeg zijn buurman.

'Zoo dood als een pier, mijnheer. Ik heb hem in den tuin gegooid.' 'Dat is maar goed ook. 't Zijn kwaadaardige beesten, die dikwijls hun eigen jongen opeten en zelfs elkander verslinden als zij grooten honger hebben. Toe, blaas nu nog eens wat moois voor me op je fluit.'

'Maar 't gonst hier van de muskieten, mijnheer. Ik vrees, dat het niet zal gaan, hoewel ik het wel probeeren wil.'

'Steek er een sigaret bij op,' raadde zijn buurman hem lachend aan. 'En tegelijkertijd op de fluit blazen?' vroeg Benito. 'Ik ben geen toovenaar.'

Hij zette zijn fluit aan den mond en blies het Wilhelmus.

Ha, dat deed velen, die naar hem luisterden, goed aan het hart. Het duurde maar kort, of aan verschillende kanten van het hôtel werd het medegezongen. Benito had

echter ontzaglijk veel last van de muskieten. Soms was het hem bijna onmogelijk om verder te

spelen. Eindelijk bedacht hij een linnen jasje over hoofd en rug te hangen, en loopende op de fluit te blazen. Dat hielp werkelijk, want nu waren alleen zijn handen en gelaat maar aan hun aanvallen blootgesteld. En hij was een te groot liefhebber van muziek, om zich spoedig uit het veld te laten slaan.

,.... en loopende op de fluit te blazen

Allerlei bekende melodieën verbraken de stilte van den nacht, en meermalen hoorde hij een dankbaar applaus. Aan de gekko's stoorde hij zich niet, evenmin als aan de aanwezigheid van groote spinnen, want hij wist nu, dat zij onschadelijk waren. Per slot van rekening had hij dus nog, hoewel hij zich maar geheel alleen op de galerij bevond, een heel gezelligen avond, zoodat het al tamelijk laat was, eer hij zich naar bed begaf. Ook daar hoorde hij het gegons der muskieten en het scheldend gekras van de gekko's, maar hij sloot de klamboe, van neteldoek vervaardigd, zorgvuldig dicht, en sliep heerlijk tot den volgenden morgen.

Tweede hoofdstuk

Panne in de wildernis

TERWIJL Benito 's avonds zijn ongelijken strijd streed tegen de ontelbare muskieten, die hem zijn spelen op de fluit niet gunden en zich op hem wierpen om hem zijn jonge, frissche bloed af te zuigen, terwijl monsterachtige hagedissen hem zonder verpoozen voor een gek uitscholden, zat zijn heer druk brieven te schrijven en telegrammen op te stellen, waarin hij zijn familie en vrienden in Indië kennis gaf, dat hij te Batavia aangekomen was en zijn intrek had genomen in ‘Hôtel des Indes.’ Gaarne zou hij allen een bezoek brengen en hij verzocht hun hem kennis te geven, wanneer hij ontvangen kon worden. In de brieven deelde hij tevens mede, dat hij vergezeld zou zijn van zijn pleegkind Benito, een jongen zwerveling van dertien jaar, wiens lot hij zich had aangetrokken en voor wien hij verder wilde zorgen. 't Was een heel stapeltje geworden toen hij er eindelijk mede gereed was en toen was het ook hoog tijd om naar bed te gaan.

's Morgens om negen uur tikte Benito bij hem aan. Hij had toen reeds een bad genomen en ontbeten, evenals zijn heer.

‘Binnen!’

‘Morgen mijnheer. Heeft U misschien iets voor mij te doen?’

‘Dag Benito. Goed geslapen? Hebben de muskieten je niet geplaagd?’ ‘Gisteravond geweldig, mijnheer. Zij wilden niet hebben, dat ik op de fluit speelde, en er zaten allerlei akelige beesten bij mij in de galerij. Gekko's en spinnen, brrr, zulke grooters, en jonge krokodillen....’ ‘Hahahaha, dat waren hagedissen, jongen.’

‘Ja mijnheer, en een schorpioen, maar dien heb ik doodgeslagen.’ ‘Wat je gelijk hadt, Benito. Schorpioenen zijn gevaarlijk. - Ja, ik heb wel wat voor je te doen. Hier ligt een stapeltje brieven en telegrammen, dat je voor mij moet wegbrengen. Indische postzegels heb ik nog niet, koop er dus een vijf en twintig. Hier heb je een biljet van tien gulden, daar kun je meteen de telegrammen van betalen.’

‘Goed mijnheer, maar waar is het post- en telegraafkantoor?’

‘Dat weet ik niet, doch je hebt je mond bij je, nietwaar?’

Benito lachte.

‘Jawel, mijnheer, maar aan Inlanders behoef ik het niet te vragen, want ik kan hen toch niet verstaan. En Europeanen loopen niet, die rijden.’

‘Dat is zoo. Enfin, je zorgt maar, dat je klaar komt. Heb je Sidin al gezien, onzen chauffeur?’

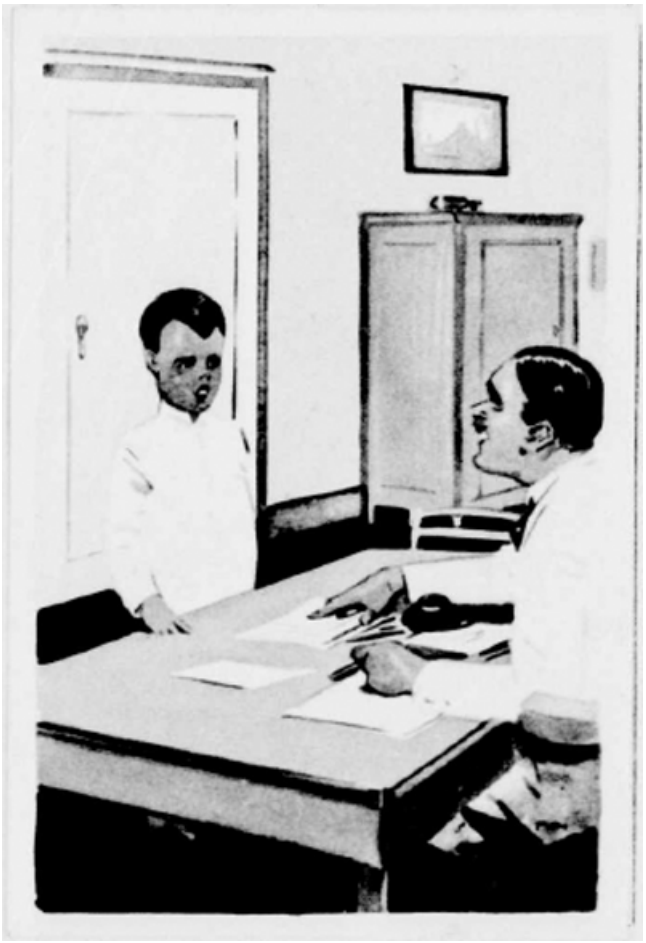

Hier ligt een stapeltje brieven en telegrammen, dat je voor mij moet wegbrengen

‘Neen, m i j n h e e r, nog niet.’

Op dit oogenblik ging het belletje van de telefoon.

‘Hallo, met Foestingh! - O, Kapitein Ruwan? - Hè, wat zegt u nu? Spoorloos verdwenen? Hoe was dat mogelijk? - Ja, ja, natuurlijk. - O ja! - Ja. - Kan hij niet nog aan boord z i j n, - misschien zich hier of daar verstopt hebben?... Neen, U heeft gelijk, daar bestond geen enkele reden voor. - Ja, 't is jammer, Kapitein. - Dunkt u d a t? O m z i j n vriendje te zoeken?’ B e n i t o, die eerst tamelijk onverschillig naar het gesprek geluisterd had, spitste thans de ooren.

,.... dien ze bij hun vertrek van boord zoo bedroefd hadden achtergelaten

Wat? - Gold het bericht misschien den negerjongen Samba, dien zij bij hun vertrek van boord zoo bedroefd hadden achtergelaten?

‘Ja, ja, Kapitein, dat is best mogelijk, maar de arme jongen heeft er natuurlijk geen flauw begrip van hoe groot Java wel is en hoe moeilijk het zal zijn, om ons te vinden. 't Is jammer, erg jammer. Enfin, we moeten verder maar afwachten, wat er gebeuren zal. Natuurlijk zal ik de politie in den arm nemen, en hem, als hij hier in Batavia gevonden wordt, dadelijk weer aan boord laten brengen. Maar ik vrees voor den armen jongen, want ik blijf hier maar een paar dagen, dus hij heeft 99 kansen van de 100, dat hij ons niet vindt. Mocht hij echter weer aan boord teruggebracht worden, sluit hem dan op, zoolang u aan wal ligt. - Ja, ja, Kapitein, dat is dan afgesproken. Ik krijg wel dadelijk bericht van U, als hij eventueel gevonden wordt? - Goed. Dank U. Adieu, Kapitein.’ De heer Foestingh hing den hoorn op en wendde zich tot Benito. ‘Heb je geluisterd?’ vroeg hij.

‘Ja mijnheer, - eerst maar met een half oor, maar later begreep ik, dat het over Samba ging. Is hij weggeloopen?’

‘Ja, hij is het schip ontvlucht en zwerft nu hier of daar rond, natuurlijk om jou op te sporen. De arme jongen heeft er geen flauw begrip van, hoe groot Java wel is....’

‘Maar hij zal wel eerst naar Batavia komen, mijnheer, want hij weet, dat wij hier zijn.’

‘Dat geloof ik niet, Benito. Dat zal hij niet wagen, omdat hij wel

begrijpt, dat hij dan dadelijk naar het schip zal worden teruggezonden. De afstand tusschen Tandjong-Priok en hier is maar klein.' 'Maar wat moet er van hem worden, als hij op goed geluk het binnenland intrekt?'

'Ik vrees van niet veel goeds en ben bezorgd over hem. Ik heb er haast berouw van, dat ik hem niet medegenomen heb, maar dat was toch een onmogelijkheid. Enfin, van den honger zal hij niet sterven, want er groeien hier overal vruchten in overvloed. Als hij maar niet in handen valt van een of anderen slechten inlander.'

Er werd getikt.

'Binnen!'

De nieuwe chauffeur trad binnen en maakte den inlandschen groet. 'Zoo Sidin, ben je daar? We gaan vanmorgen een autorit maken, maar eerst moet je met dezen jongeheer naar het postkantoor om brieven en telegrammen te verzenden. Hij weet den weg niet.'

Sidin boog nogmaals en verliet met Benito de kamer.

We gaan vanmorgen een autorit maken

Zoodra zij teruggekomen waren, vergezelden zij den heer Foestingh naar de autozaak en maakten zij met den Buick een rit door en buiten de stad. En nog denzelfden dag toerden zij naar Buitenzorg, waar zij het paleis van den Gouverneur-Generaal zagen en afstapten in het 'Grand Hôtel Tjisoeroepan'. Daar hadden zij een schitterend uitzicht op den berg Tjikoerai, die tot aan den top begroeid was. Na een verfrisschenden drank genoten te hebben, brachten mijnheer Foestingh en Benito een bezoek aan den beroemden Plantentuin en aan den Cultuurtuin. Sidin was natuurlijk niet in hun gezel-

,.... brachten mijnheer Foestingh en Benito een bezoek aan den beroemden Plantentuin en aan den Cultuurtuin

schap, daar hij als inlandsche bediende bij den auto moest blijven. Eindelijk werd de toer vervolgd. De auto deed goed zijn plicht en Sidin bleek een goed en voorzichtig chauffeur te zijn. Benito vond het prettig dat hij Hollandsch sprak, want nu kon hij nog eens een praatje met hem maken.

‘Wat zijn dat voor bergen, die twee groote daar ginds?’ vroeg hij. ‘De een is de Salak en de ander de Gedek. 't Zijn vulkanen.’

‘Maar thans toch in rust, hè?’

‘Ja, op 't oogenblik wel, maar vulkanen zijn nooit te vertrouwen. U weet toch, dat de Merapi pas een geweldige uitbarsting heeft gedaan?’ ‘Ja, ik weet het. 't Zal wel een prachtig gezicht zijn.’

‘Zeker, maar voor de menschen, die er dicht bij wonen, is het verschrikkelijk. Huizen worden verwoest en alles wat er groeit op de ondernemingen gaat verloren. Ieder, die niet tijdig vluchten kan, vindt den dood in de gloeiende lava. De uitbarsting van de Merapi heeft duizenden menschen het leven gekost.’

‘Ja, ja,’ viel mijnheer Foestingh, die op de achterbank zat, in, ‘dat is zoo. Zoo'n uitbarsting van een vuurspuwenden berg is verschrikkelijk, maar het moet een buitengewoon mooi schouwspel zijn. Wij zullen er een bezoek g a a n b r e n g e n, Benito.’

‘Maar thans toch in rust, hè?’

‘Dat mag niet, toean. Het is streng verboden bij den berg te komen, en 't is ook onmogelijk, want ver, ver in het rond is de grond bedekt met lava, die nog gloeiend heet is. En telkens hebben er nog nieuwe uitbarstingen plaats. U begrijpt, dat er overal wacht wordt gehouden, om roekelooze bezoekers te weren.’

‘Toch wil ik den krater zien, en als je moed genoeg hebt, mag je mee, Benito.’

‘Maar mijnheer, zei Benito, ‘als het nu toch verboden is, en bovendien nog onmogelijk, zooals Sidin zegt, hoe wilt u dan den krater zien boven in den berg?’

‘Eenvoudig genoeg, we gaan per vliegmachine, Benito. We cirkelen dan rondom den krater heen, en als hij niet al te onrustig is, kunnen wij er heel wat van zien. Maar de top zal wel in een wolk van rook gehuld zijn, want hij is nog lang niet in rust. Durf je?’

‘O jawel, mijnheer, ik durf best, en het lijkt mij heel interessant toe.’ ‘Goed, dat is dan afgesproken.’

De tocht werd voortgezet langs thee- en rubberondernemingen, tot eindelijk de thuisreis weer werd aanvaard en het diner werd gebruikt in het ‘Hôtel des Indes’. De auto kreeg een plaatsje in de garage. Tijdens het middagmaal bracht een bediende den heer Foestingh een telegram, dat deze haastig opende en doorlas. Een glimlachje

verscheen op zijn lippen. Hij stak het in zijn zak en ging na afloop van den maaltijd dadelijk naar Benito.

‘We gaan vanavond nog op reis,’ zei hij. ‘Ik heb een dringend telegram ontvangen van mijn tante Nora, die in Bandoeng woont, waarin zij mij uitnoodigt zoo spoedig mogelijk bij haar te komen, daar zij in grooten nood verkeert. 't Is al het antwoord op het telegram, dat jij vanmorgen verzonden hebt.’

‘In grooten nood verkeert, mijnheer?’ vroeg Benito verwonderd, terwijl hij zijn heer met groote oogen aankeek.

‘Ja jongen, het spookt bij haar, en zij roept mijn hulp in. Je bent toch niet bang?’

‘Spookt het daar? Er zijn hier in Indië dus toch spoken?’

‘Dat zullen wij zien. In allen gevalle ga ik direct naar Bandoeng. 't Is nog een heele rit, maar dat kan mij niet schelen. Ik houd te veel van mijn tante Nora, om haar niet dadelijk te hulp te komen. Het telegram is zeer dringend. Ben je bang? Zeg het dan maar, dan laat ik je hier in het hôtel achter, tot ik terug kom. Ik zou je niet graag tegen je zin in een spookhuis brengen.’

‘Ik ga mee, mijnheer. Of ik bang ben, weet ik niet. Ik heb nog nooit een spook gezien.’

Tijdens het middagmaal bracht een bediende den heer Foestingh een telegram

‘Goed. Dan zal het nu misschien de eerste keer worden. Ga dan dadelijk Sidin waarschuwen, dat hij met den auto voor moet komen.’

‘Best, mijnheer.’

Benito haastte zich om Sidin te zoeken, en hij vond hem gelukkig al spoedig.

‘Sidin,’ zei hij, ‘je moet dadelijk voorkomen met de auto. We gaan direct nog

op reis naar B a n d o e n g .’ ‘Heelemaal naar Bandoeng, - in den avond?’ vroeg Sidin.

‘Ik ben bang van gendrowohs. Ik durf niet.’

‘Ja, we gaan naar een Spookhuis. Mijnheer heeft een dringend telegram ontvangen.’

‘Een Spookhuis?’ herhaalde Sidin, en het scheen Benito toe, of zijn stem een beetje beefde. Blijkbaar was Sidin niet erg heldhaftig van aard.

‘Ja, we gaan naar een Spookhuis. Mijnheers tante roept zijn hulp in. Toe, Sidin, maak voort, er is haast bij het werk. Maar Sidin weifelde.

‘Toe dan, Sidin,’ zei Benito. ‘Rijd dadelijk voor. Mijnheer wil onmiddellijk op reis.’

Sidin bleef onbeweeglijk staan. ‘Neen,’ zei hij zacht. ‘Ik ben bang voor gendrowohs. Ik durf niet.’ ‘Wees wijzer!’ riep Benito hem toe. ‘Komaan, talm niet langer en ga dadelijk den wagen halen.’

‘Neemt toean een doekoen mede?’

‘Een doekoen?’ vroeg Benito. ‘Wat is dat voor een ding?’

‘Een doekoen is een toovenaarster, of ook wel een toovenaar, maar meestal zijn het oude vrouwen. Die kunnen booze geesten bezweren een spoken verdrijven. 't Zijn eigenlijk dokters.’

‘Ja, ja, dat zal wel. Maar Toean Foestingh zal er wel geen meenemen, denk ik, Nu, hoe is het, Sidin, ga je of ga je niet?’

‘Zonder doekoen niet,’ was het antwoord. ‘Als toean er geen meeneemt, gebeurt er onderweg stellig een ongeluk. Daar zorgt de gendrowoh uit het Spookhuis wel voor, want die weet natuurlijk wel dat wij komen om hem te verdrijven. Gendrowohs weten en kunnen àlles.’

‘Dat wil ik wel gelooven, Sidin, maar waar zooveel spoken zijn

als hier in Indië, zal er overal wel een doekoen te vinden zijn, die helpen wil. Er zullen dus in Bandoeng ook wel van die toovenaarsters wonen. Komaan, wees niet zoo kinderachtig, en ga den auto uit de garage halen.'

'Ja, dat is zoo. In Bandoeng zal er ook wel een te krijgen zijn, maar liever had ik toch, dat toean er een mede nam, voor onderweg, ziet u.'

Sidin liep met loome schreden naar de garage. Blijkbaar was het hem onmogelijk zijn vrees geheel te overwinnen.

Een paar minuten later reed de auto voor en stapten Benito en zijn heer in. 't Zou een rit in donker worden, want de zon was reeds ondergegaan en de schemering duurt maar kort in Indië.

De heer Foestingh had den hôtelier gewaarschuwd, dat hij voor enkele dagen naar Bandoeng vertrok, en Benito had nog tijd kunnen vinden, om zijn fluit bij zich te steken.

'Voorwaarts, Sidin! Zoo snel je kunt.'

'Ligt Bandoeng hier ver vandaan, mijnheer?' vroeg Benito.

'Precies weet ik het niet,' was het antwoord, 'maar ik schat den afstand op een 120 K.M. 't Is nog een heele rit, en de wegen zijn niet verlicht. Maar gelukkig hebben wij een heldere lucht met een volle maan en millioenen tintelende sterretjes. En bovendien een goeden weg en een bekwaam chauffeur. Niet waar, Sidin?'

'Zou U geen doekoen meenemen, toean? We gaan immers naar een Spookhuis? Als we geen doekoen meenemen, krijgen we onderweg een ongeluk. Daar zullen de gendrowohs wel voor zorgen, en ik ben bang voor die booze geesten, toean.'

'Neen, geen doekoen voorloopig, Sidin. Eerst zullen wij probeeren, of we dat varkentje zelf niet kunnen wasschen. Als het niet gaat, kunnen wij altijd nog de hulp van zoo'n toovenaarster inroepen. Ben je bang?'

'Ja toean, voor gendrowohs ben ik erg bang,' zei Sidin met een huivering.

'Je bent een kinderachtige djongos. Vooruit, Sidin, talm niet langer, of ik ga zelf aan het stuur zitten.'

Sidin slaakte een diepen zucht. Nog weifelde hij even, maar de toean had de laatste woorden op bevelenden toon gesproken en hij

durfde niet langer te weerstreven. Hij startte dus en reed af. Maar 't ging, zooals mijnheer Foestingh al spoedig opmerkte, een slakkengangetje en dat beviel hem in het geheel niet.

'Je rijdt maar een 25 kilometer, Sidin. Vooruit, breng het op 60 en als het goed gaat op 80 of 100. De motor zal er wel tegen kunnen.'

Sidin gehoorzaamde weer met een diepen zucht.

De wagen hield zich prachtig en al spoedig was Buitenzorg weer bereikt. 't Was een heerlijke avond en Benito genoot met volle teugen van den snellen rit. 't Kon hem nooit te hard gaan. 't Was tamelijk donker, maar de lampen van den Buick wierpen groote lichtbundels voor zich uit, zoodat Sidin tot op verren afstand voor zich uit kon zien. Hier en daar passeerden zij dessa's, vanwaar het geluid der gamelan tot hen doordrong. Zeker werd daar feest gevierd, want Benito zag in de verte dansende gestalten van mannen en vrouwen. De muziek werd in hoofdzaak voortgebracht door slaginstrumenten, dat kon Benito duidelijk hooren, maar toch drong ook het geluid van violen en andere strijkinstrumenten tot hem door, al waren het dan ook andere violen, dan die hij tot nu toe gekend had.

'Hoort u dat, mijnheer? Ginds maken zij muziek.'

'Ja, dat is de vermaarde gamelan, die uit verschillende instrumenten bestaat. Er is geen feest in de dessa, waarbij de gamelan niet bespeeld wordt. 't Is heel eigenaardige muziek. Een volledig orkest bestaat wel uit 25 spelers.'

De dessa was alweer ver achter hen, want de auto rolde met groote snelheid voort. Het scheen wel, of Sidin de booze geesten, die hem ongetwijfeld achtervolgden, wilde ontvluchten. De natuur werd woester. Benito zag hooge bergen als donkere, dreigende gevaarten oprijzen en zich ten hemel verheffen. Aan weerskanten hadden zij een dicht bosch van allerlei palmboomen en waringins, wier wortels uit de takken naar beneden groeiden en zich diep in den grond boorden, en verder tal van andere gewassen, bijna ondoordringbaar door de lianen en andere slingerplanten, die als slangen tegen de aloude stammen opkronkelden. 't Zag er alles donker en geheimzinnig uit. Geen enkel huisje was er te zien, geen inlander bewoog zich

langs den weg, geen auto kwam hen tegemoet. Benito kwam ongemerkt onder den indruk van al het geheimzinnige, d a t hem omringde, en Sidin verkeerde, naar het scheen, in doodsangst. D e B u i c k vloog langs den weg met zoo'n geweldige snelheid, dat zelfs mijnheer Foestingh ongerust begon te worden. Blijkbaar wilde S i d i n die geheimzinnige plek zoo spoedig mogelijk achter zich hebben. Mijnheer Foestingh boog zich reeds voorover, om den chauffeur tot wat voorzichtigheid aan te sporen, toen Sidin plotseling in volle vaart stopte. Mijnheer en Benito, die achterin zaten, vlogen door den schok haast over de voorbank heen. ‘Hola!’ riep mijnheer Foestingh Sidin toe. ‘Ben je dwaas, om in zoo'n geweldige vaart alle remmen tegelijk aan te zetten! De auto kon wel over den kop slaan. Wat is er aan de hand?’

‘De radiator is leeg, toean. Zie maar. Ik zag het opeens en was bang, dat de motor gloeiend zou loopen en uit elkaar springen.

't Zag er alles donker en gehe imzinnig uit

Gelukkig, dat ik het bijtijds nog zag.’

Allen stapten uit, om den toestand in oogenschouw te nemen. Sidin schroefde den dop van den radiator af, en toen zagen zij, hoe een dikke wolk stoom sissend ontsnapte.

De motor bleek gevaarlijk heet te zijn, bijna gloeiend.

Mijnheer Foestingh was erg boos.

‘Ik heb je vanavond een goed chauffeur genoemd, Sidin, maar thans zie ik, dat ik mij deerlijk vergist heb. Waarom heb je vóór het afrijden den radiator niet gevuld? Dat was je plicht geweest.’

‘Toean, hij was vanmorgen, toen u hem kocht, pas gevuld en kon nog niet leeg zijn. Neen, neen, toean, hier is iets anders in het spel 't Is het werk van de gendrowohs, die u willen beletten, om in Bandoeng te komen. Had u mijn raad maar gevolgd en een doekoen meegenomen, dan was het niet gebeurd, toean.’

‘Kletspraat! Als jij den radiator gevuld had, zou er geen spook geweest zijn, die het water er uit kon tooveren, en dan zouden we nu al haast in Bandoeng geweest zijn, terwijl we thans hier midden in de wildernis staan en niet voor- of achteruit kunnen. Je bent òf een groote domkop, òf een groote luiaard.’

‘De gendrowohs, toean....’

‘Loop naar den drommel met je gendrowohs. Heb je een emmer bij je, of iets anders, waarin je water kunt halen?’

,.... en toen zagen zij, hoe een dikke wolk stoom sissend ontsnapte

‘Een kleinen emmer, toean,’ zei S i d i n zacht. ‘Maar er is hier nergens een huis te vinden waar ze ons water kunnen verschaffen.’

‘Dan ga je het bosch maar in. Daar zullen wel beekjes zijn, waar je water kunt scheppen. Waar is die emmer?’

Sidin haalde hem te voorschijn en reikte hem zijn heer toe.

‘Ben je dwaas?’ vroeg deze. ‘Wou je mij water laten halen? Houd dat ding en ga het bosch in, direct!’

't Was aan de stem van mijnheer Foestingh duidelijk te hooren, dat hij buitengewoon boos was.

Maar toch gehoorzaamde Sidin niet.

‘Ga onmiddellijk!’ riep de toean hem driftig toe.

‘Neen, toean, ik ga niet, want ik durf niet. De gendrowohs zijn hier in het spel en als ik in het bosch ga, zal mij zeker een groot ongeluk overkomen. Ik ga niet, - in geen geval. Vergeef mij, toean.’

Op dit oogenblik nam Benito hem den emmer uit de hand en zei: ‘Ik zal wel gaan, mijnheer, ik ben niet bang voor de gendrowohs.’ En hij verdween in het dichte bosch.

En hij verdween in het dichte bosch

Derde hoofdstuk

Benito's avonturen in het oerwoud

,.... die hij nog nooit in zijn leven had gehoord

HET was inderdaad een wildernis, waarin Benito terecht kwam, al spoedig nadat hij den grooten weg verlaten had. Ja, weldra had hij al moeite om zich een doortocht te banen door al de varens, lianen en slingerplanten, die hij op zijn weg ontmoette. Oude boomen verhieven hun kruinen hoog in de lucht, en zij werden hooger en hooger, naarmate hij verder in het bosch doordrong. En 't was er erg donker. Slechts hier en daar kon hij, als het looverdak wat minder dicht was, enkele sterretjes aan het hemelgewelf ontdekken. Soms was het woud zoo dicht begroeid, dat hij een omweg moest maken, om zijn tocht te kunnen voortzetten. Het was bladstil in de natuur. Hij bleef staan om te luisteren, of hij niet het geklater van een watervalletje hoorde of het murmelen van een beekje. Hij luisterde met alle aandacht, maar hoorde niets anders dan het gegons en gebrom der duizenden insecten in het geboomte en het klauteren van de apen, die verschrikt door zijn komst een andere plek opzochten, om den nacht verder rustig te kunnen slapen. 't Was doodstil in het groote woud, zoo geheimzinnig stil, dat hem opeens een rilling door de leden voer en een gevoel van angst zich van hem meester maakte. Een paar vleermuizen scheerden in groote kringen om zijn hoofd en hij

hoorde geluiden, die hij nog nooit in zijn leven had gehoord. Van water viel niets te bespeuren, dus drong hij dieper het bosch in, want hij wilde niet terugkeeren zonder het gevonden te hebben. Plotseling bleef hij weer staan.

‘Terugkeeren?’ vroeg hij zich verschrikt af. ‘Terugkeeren? Maar hoe? Zelfs als ik het op dit oogenblik wilde beproeven, zou ik niet weten, in welke richting ik moest gaan. En hoe verder ik in het bosch doordring, hoe moeilijker het zal worden. O, ik twijfel niet, of ik ben nu reeds verdwaald.’ Hij voelde een beklemming op zijn borst en werd angstig.

Toch wilde hij niet zonder water terugkeeren. Langzaam ging hij verder, steeds luisterende. Eindelijk kwam hij aan een open vak in het bosch. Daar was het niet zoo pikdonker, maar er groeide zulk hoog gras, dat het zich ver boven zijn hoofd verhief. Hij wilde juist op zijn schreden terugkeeren, toen dicht bij hem een groot dier opsprong en zich door het gras een uitweg baande.

Zijn emmertje was hem uit de hand gevallen

‘Wat was dat? Wat kon dat zijn?’ vroeg Benito zich met hokkende stem af. ‘Een tijger misschien? O, 't was een groot beest, dat had hij duidelijk gezien. Ja, ongetwijfeld was 't een tijger!’

Van schrik bleef Benito stokstijf staan en hij kon bijna geen adem meer halen. Zijn emmertje was hem uit de hand gevallen.

Gelukkig, het beest was weg, waarschijnlijk even erg van Benito geschrokken, als deze van hem.

Hij keerde in het geboomte terug.

Helaas, geen water.

Toch durfde hij niet verder te gaan. De geheimzinnigheid van het groote woud en zijn ontmoeting met den tijger, als het er althans een geweest was, hadden hem geheel ontmoedigd. En opeens bedacht hij, dat er ongetwijfeld ook slangen moesten zijn. Elk oogenblik stond hij aan het gevaar bloot, een doodelijken beet te krijgen. Dan zou hij binnen enkele minuten moeten sterven in de eenzaamheid van het ondoordringbare woud.

Neen, hij durfde niet verder.

Hij wilde een poging probeeren, om op den grooten weg en bij den auto terug te komen. Kon hij niet op zijn eigen voetstappen terugkeeren? Neen, dat was onmogelijk door de duisternis. Langzaam liep hij verder, naar hij meende in de goede richting. De arme jongen wist niet, dat hij het totaal mis had. Herhaaldelijk werd hem de doortocht belet door dichte groepen van bamboe, met lianen omslingerd. Dan moest hij weer een omweg maken, om verder te kunnen komen.

En nergens, nergens ontdekte hij ook maar een spoor van water. O, hij was verdwaald in dat groote, oeroude bosch, dat was thans wel een zekerheid voor hem geworden.

De tranen schoten hem in de oogen.

Plotseling bleef hij staan. Drong daar weer niet het geluid tot hem door van een groot, levend lichaam, dat zich dicht in zijn nabijheid bevond?

Hij schrikte. Was het de tijger misschien weer, die eerst voor hem op de vlucht geslagen was?

Hoor, daar klonk het geluid nogmaals, thans dichterbij. Hij keek angstig om zich heen, of hij misschien geen twee gloeiende oogen zag, die bloeddorstig op hem gericht waren.

Weer hoorde hij het geluid achter hem, en voor hij zich kon omkeeren om te zien, wat of wie het was, werd hij met kracht door het geheimzinnige wezen besprongen. Door den schok stortte Benito bijna ter aarde. Hij kon zich alleen staande houden, door zich aan een stevigen bamboestam vast te klemmen.

Wie was zijn aanvaller?

Een mensch, of - o genadige hemel, misschien een orang oetan, zoo'n woeste aap, bijna wel zoo groot als een mensch. - Ach, maar

dan was hij verloren, dan was zijn laatste uur geslagen.

‘Help! Help! Help!’ riep hij in doodsangst

Hij voelde zich door twee handen aangrijpen, die hem met forsche rukken van den b a m b o e s t a m trachtten los te maken. Plotseling liet Benito uit eigen beweging los, keerde zich snel om en greep zijn aanvaller aan.

‘Help! Help! Help!’ riep hij in doodsangst. Hij voelde hoe zijn handen een naakt, menschelijk lichaam omklemden, waaruit hij kon opmaken, dat hij niet met den gevreesden orang oetan te doen had, doch met een halfnaakten inlander.

De man schreeuwde hem eenige woorden toe, maar Benito kon ze niet verstaan. Hij voelde, hoe zijn aanvaller hem met kracht bij de schouders greep en probeerde, hem op den grond te werpen. Wilde de man hem berooven? Hij had eenig zilvergeld in zijn porte-monnaie en een bankbiljet van tien gulden in zijn kleine portefeuille, die hij in zijn jaszak droeg. 't Was voor een Europeaan maar weinig, doch voor een inlander vertegenwoordigde het een schat.

Hij voelde, dat zijn aanvaller sterker was dan hij, en dat hij zonder twijfel het onderspit zou moeten delven. Wel poogde hij zich aan den greep van den roover te ontworstelen en hem te overmeesteren, maar zijn handen gleden af op diens naakte lichaam.

‘Help! - Help!’ klonk nogmaals zijn noodkreet.

Op hetzelfde oogenblik werd hij tegen den grond geworpen, en hij voelde hoe hem niet alleen zijn porte-monnaie, maar ook zijn portefeuille werd ontroofd. Toch bleef hij zich verzetten met al de kracht, waarover hij kon beschikken.

‘Help! - Help!’

‘Ik jou help!’ klonk plotseling een menschelijke stem, en opeens stortte zich iemand op den inlander, die op zijn knieën lag, terwijl hij bezig was, zijn slachtoffer te berooven, - en kneep hem met beide handen de keel dicht.

‘Ik jou help!’ zei de redder nogmaals.

Benito wist zich thans aan zijn aanvaller te ontworstelen, en samen rustten zij niet, voor deze op zijn rug lag. Hij kon geen adem halen. De handen van den helper waren hem als ijzeren schroeven om zijn keel geklemd. De inlander spartelde geweldig met zijn beenen, maar zijn bewegingen werden flauwer en flauwer en hielden eindelijk geheel op.

‘Hij is dood,’ zei Benito. ‘Hij beweegt zich niet meer. Laat hem nu maar los, hij zal geen kwaad meer doen. Hartelijk - hartelijk dank voor uw hulp. Zonder uw tusschenkomst zou ik verloren geweest zijn.’

De redder slaakte plotseling een wilden kreet, die wel een triomfkreet geleek. Hij sprong op en danste in het rond.

‘Wat Samba hooren? Die stem van zijn jongen meester? Samba gevind zijn meester Benito! Samba blij, - Samba blij! Samba weggeloopt van die schip in den nacht, - Samba gezoekt jongen meester Benito, alalala, Samba blij! Samba meester gevind, - Samba zoo blij?’ ‘Wat is dat?’ vroeg Benito in de grootste verbazing. Hij drukte Samba de beide handen en S a m b a knielde voor hem neer en omstrengelde Benito's beenen.

“Ik jou help!” klonk plotseling een menschelijke stem

‘Maar hoe kom je nu reeds hier, zoo ver van het schip?’ vroeg Benito.

‘O, S a m b a slim! S a m b a niet naar Batavia, - daar gepakken en weer naar die schip terug gebrengen. Samba is slim. Samba geklimmen op die leege rek van koffer, achter op auto, en gerijd, gerijd, zoo ver, en eindelijk afgevald en hier geslaapt in die boom, en gehoord jonge meester roepen help, help, en toen Samba gehelpt.’

Samba greep Benito bij de hand

‘Beste, trouwe Samba,’ zei Benito ontroerd. ‘Maar komaan, S a m b a , we kunnen hier niet blijven, ik zocht water in het bosch, want de auto liep heet, - maar ik kon geen water vinden en werd plotseling aangevallen door dien roover. - Wacht, laat ik eerst mijn portefeuille en mijn portemonnaie van hem terugnemen. Zoo, hier heb ik ze al. Zou hij dood wezen?’

Samba legde zijn hand op het hart van den bewusteloozen bandiet. ‘Neen, niet dood. Wij weggaan, meester, hij gauw bijkomt.’

Samba greep Benito bij de hand.

‘Eerst mijn emmer zoeken, Samba. Ha, hier ligt hij. Laten we

nu gaan.’ Samba trok hem den emmer uit de hand, want hij wilde volstrekt niet hebben, dat Benito dien droeg, en toen verwijderden zij zich zoo snel mogelijk van de plek, waar het gevecht op dood en leven met den roover had plaats gehad.

Met moeite baanden de beide jongens zich een weg door de wildernis

Maar waarheen moesten zij hun schreden richten? Zij wisten het niet.

‘Wij zijn dicht bij den weg,’ zei de jonge neger. ‘Samba maar klein eindje in die bosch gegaat en toen in boom geklimd om te slaap. Weg niet ver, maar Samba niet weten, waar.’

‘Dat is te begrijpen, Samba, ik weet het ook niet.’

Ha, opeens stonden zij, alsof het afgesproken was, beiden tegelijk stil.

Geen wonder, want onverwachts drong een lange stoot op een autohoorn tot hen door.

‘Dat doet mijnheer Foestingh!’ riep Benito verheugd uit. ‘Zeker maakt hij zich ongerust over mijn lang uitblijven en vreest hij, dat ik verdwaald ben. Hij wil mij de richting aangeven, waarin ik gaan moet. - Hoor, Samba, daar is het weer, - hoor, nog eens, - ha, nu weten wij, hoe wij gaan moeten. 't Klinkt van veel dichter bij, dan ik had durven hopen. Ik dacht niet anders, of ik was al uren in het bosch en reeds ver afgedwaald. Hoor, nog een stoot op de claxon! Voorwaarts, Samba. Wat zal mijn heer vreemd opkijken, als wij daar samen komen aanstappen. 't Is dan ook wonder toevallig, dat wij elkander daar ontmoet hebben. O Samba, wat ben ik je dankbaar.’

‘Zou mijnheer mij niet naar die schip terug brengt?’ vroeg Samba,

terwijl zij zich samen een weg baanden door de struiken. Er klonk angst in zijn stem.

'Ik zal mijn heer alles vertellen, ook hoe je mij gered hebt uit de handen van dien roover, en hem smeeken, je bij mij te laten blijven. Als hij alles weet, zal hij misschien wel aan mijn wensch voldoen.' 'Samba erg blij! Erg blij!' zei de negerjongen. 'Samba het hopen.' Met moeite baanden de beide jongens zich een weg door de wildernis. Zij waren thans vol goeden moed, avant in de richting, die zij nemen moesten, konden zij zich niet meer vergissen. Onophoudelijk drongen de stooten van de claxon tot hen door. Klaarblijkelijk verkeerde de heer Foestingh in grooten angst over het lot, dat zijn pleegkind getroffen had.

Ha, eindelijk werd het iets lichter boven hun hoofd. Het looverdak was niet meer zoo dicht en zij konden de sterretjes weer zien flonkeren. Met moed togen zij verder, want zij wisten, dat zij den rand van het bosch genaderd waren.

'Oe - oe - oe!' klonk bijna onafgebroken de hoorn. Het geluid kwam van zeer dichtbij.

Eindelijk was de zoom van het woud bereikt en met een sprongetje van een kleine hoogte kwamen zij op den weg terecht. Dichtbij zagen zij de lichten van den auto en op een draf liepen zij er heen, Benito voorop, want Samba was bevreesd, dat hij teruggestuurd zou worden.

'Ha, eindelijk!' riep mijnheer Fostingh zijn pleegjongen toe. 'Ik vreesde, dat je verdwaald was, Benito.'

'Dat was ik ook, mijnheer, en ik heb in groot gevaar verkeerd. Eerst was ik, geloof ik, vlak bij een tijger, en kort daarna viel ik in handen van een roover, die mij misschien wel vermoorden wilde. Maar Samba heeft mij gered, en - mijnheer, ik heb geen water kunnen vinden.'

'Wat zeg je? - Samba? - En een tijger en een roover? Hoe komt Samba zoo opeens hier verzeild? Hij kan toch niet tooveren?'

'Hij is, toen hij van het schip weggeloopen was, op het kofferrek van een auto geklommen, mijnheer, en maar in den blinde meegereden, onverschillig waar hij terecht zou komen. Hij wilde niet naar Batavia gaan uit vrees, dat hij ontdekt en weer naar het schip

teruggezonden zou worden. Toen het avond werd, heeft hij zich laten vallen en is in een boom geklommen om te slapen. Op mijn hulpgeroep is hij komen toesnellen en heeft hij den roover de keel dichtgeknepen, tot hij bewusteloos was. Hij heeft mij van den dood gered, mijnheer.'

'Zoo, dat is kranig! Kom hier, Samba!'

De negerjongen, die zich tot nu toe op den achtergrond gehouden had, viel den heer Foestingh te voet.

'Niet naar die schip terug, heer,' smeekte hij.

'Neen, mijn jongen, jij gaat niet naar het schip terug. Je blijft bij ons. Geef mij de hand, Samba, je hebt mij aan je verplicht, want als Benito een ongeluk getroffen had, zou ik mij levenslang verweten hebben, dat het mijn schuld was. Sta op, je moogt bij ons blijven.'

'Dank, heer, o, Samba erg blij!'

'En ik ook,' vervolgde mijnheer Foestingh. ''t Was een groote onvoorzichtigheid van me, Benito, om je geheel alleen in dat groote bosch te laten gaan. Ik heb er niet genoeg bij nagedacht, maar gelukkig is alles goed afgeloopen. Stapt in, jongens wij gaan de reis vervolgen.'

'Maar ik heb geen water gevonden, mijnheer,' zei Bentio met een zucht.

'Ik heb water. Er passeerde een auto, die pas had bijgevuld en niet verder ging dan Batavia. Die mijnheer heeft genoeg water laten overhevelen om ons naar Bandoeng te brengen. Kom jij bij mij zitten, Benito, dan kun je mij alles op je gemak vertellen, wat je overkomen is, en jij Samba naast den chauffeur. Vooruit, Sidin, een flink gangetje asjeblieft.'

Voort ging het, met een snelheid van tachtig kilometer minstens. Zij reden Bandoeng binnen, en mijnheer Foestingh gaf Sidin het adres, waar hij wezen moest. Het was een klein eindje aan den anderen kant van de stad. Weldra was de woning van Mevrouw Meldering bereikt en reden zij het groote erf op. De bewoners waren nog niet naar bed, want de lichten brandden nog, maar niemand bevond zich op de galerij en de deuren waren gesloten. Nauwelijks reden zij in langzaam tempo op den breeden oprijweg,

...., en maar in den blinde meegereden

...., omhelsden elkander met de grootste hartelijkheid

die naar de villa voerde, of zij schrikten op door een hevigen slag op de kap van den auto. ‘Wat is dat?’ riep mijnheer Foestingh uit.

Sidin zat van schrik in mekaar gekrompen.

‘Gendrowohs! Gendrowohs!’ mompelde hij. ‘Zij hebben een steen op de auto gegooid. O, was ik maar niet meegegaan.’ Hij was zoo geschrokken, dat hij geen macht meer had over het stuur en bijna tegen een pilaar van de galerij opgetornd was. Doch hij herstelde zich spoedig en hield voor den hoofdingang stil.

Bom! Weer kwam er met een geweldigen slag een steen op den auto neer. Mijnheer boog zich over de voorbank heen, en liet een luid getoeter hooren, ten teeken, dat hij aangekomen was. Sidin was zoo onder den indruk van hetgeen er gebeurd was, dat hij er geen benul toe had.

De deur werd geopend. Allen stapten uit, en Tante Nora en haar neef Arnold, zoo heette mijnheer Foestingh, omhelsden elkander met de grootste hartelijkheid.

‘O, wat ben ik je dankbaar, dat je zoo spoedig reeds gekomen bent. 't Is hier haast niet meer uit te houden. Pas op, - pas op! Daar komt weer een steen aanrollen. 't Is verschrikkelijk! - Maar kom binnen, - o Arnold, als je eens wist hoe dankbaar ik je ben.’

Tante Nora begon reeds te grijzen. Ze zag er allerliefst uit.

‘Ja ja, Tantetje, maar ik heb een heel gezelschap bij me. Ten eerste heb ik hier mijn vriendje Benito. Geef Mevrouw Meldering een hand, Benito. Heeft U een slaapkamertje voor hem beschikbaar in het huis, want ik wil hem niet bij de bedienden inkwartieren.’

‘O ja, een heel mooie kamer,’ zei tante Nora.

‘En dan heb ik nog een jongen neger bij me, die zich in allen ernst den slaaf noemt van Benito. Hij en Sidin, de chauffeur, kunnen wel bij het personeel verblijven. Is dat goed?’

‘Zeker, er is ruimte genoeg,’ zei tante Nora. ‘Grappig, zoo'n vrijwillig slaafje.’

‘Sidin, breng den auto in de garage, en zoek voor jou en Samba een onderdak.’

‘Zij kunnen slapen bij den toekang kebon. En kom nu binnen, want het is hier onveilig.’

‘Maar Tante, kunnen we niet op de voorgalerij gaan zitten? Het zal binnen om te stikken zijn met al die dichte deuren.’

‘O, maar dat durf ik niet. 't Is er veel te gevaarlijk. Er worden voortdurend steenen geworpen. Je hebt het zelf al gezien.’

‘Ook daarom wou ik er graag zitten, Tante. Ik wil weten, met wien ik te doen heb.’

‘Alle bedienden zeggen, dat spoken het doen. Eerst geloofde ik er natuurlijk niets van, maar meer en meer begin ik te vreezen, dat zij gelijk hebben. O, kwam Oom toch maar gauw uit Holland terug. Ik ben zoo bang.’

Kom gerust, jij ook, Benito; en wees maar niet bang!’

Neef Arnold trad de kamer binnen, waar hij met luid gejuich begroet werd door zijn nichtje Jettie, oud 16, en zijn neefje Dolf, oud 14 jaar. Zij hadden zich niet buiten durven wagen, zoo bang waren ze.

Na de begroeting opende Arnold de deur, die naar de galerij voerde, en schoof daar eenige

schommelstoelen in een gezellig hoekje.

Komaan!' riep hij. 'Hier is het heerlijk frisch. Laten we het ons hier lekker maken. Kom gerust, jij ook, Benito; en wees maar niet bang!'

Allen kwamen schoorvoetend op de galerij, maar 't ging zonder eenig gedruisch en bijna sluipend. Het spook had er den schrik geweldig in.

Toen allen gezeten waren, zei neef Arnold: '

'En nu vertellen, Tante Nora. Ik wil het naadje van de kous weten.'

Vierde hoofdstuk

Een spookgeschiedenis

DE heer Foestingh zag duidelijk, dat ze zich, Benito uitgezonderd, geen van allen op hun gemak voelden.

'Alles vertellen?' vroeg Tante. 'Natuurlijk, dat spreekt vanzelf. Zooals je weet, hebben we, zoolang we in Indië zijn, in Soerabaja gewoond, waar Oom zijn betrekking had. Maar hij werd ziek, en de dokter schreef hem voor, eenige maanden naar Zwitserland te gaan, om weer geheel op zijn verhaal te komen. En daar het in Soerabaja erg heet is, huurde hij voor ons deze villa, waar wij gedurende zijn afwezigheid ook in een veel gezonder klimaat zouden wonen. Wij hadden dat allemaal wel een beetje noodig. Toen hij alles geregeld had, is hij afgereisd en hebben wij hier onzen intrek genomen.

Eerst ging alles uitstekend en vonden wij het hier bijzonder prettig, niet alleen, omdat het klimaat hier veel gezonder is, maar ook, omdat wij van mijn man zulke goede berichten kregen.

Maar na een paar maanden begon de ellende. Herhaaldelijk werden groote steenen bij ons in de galerij gegooid, en dat werd gaandeweg erger, zoodat we den laatsten tijd geen avond, zelfs geen nacht meer met rust worden gelaten. En beste Arnold, hiermede is alles verteld. Ik heb reeds getracht, mijn huurcontract ontbonden te krijgen, maar de huisheer is onverbiddelijk. Als het mij gelukt was, zou ik al lang een ander huis hebben betrokken. Maar misschien zou het mij niet geholpen hebben, want al mijn bedienden beweren, dat het spokerij is, en dat de pontianaks mij in een ander huis ook wel zouden weten te vinden. O, 't is verschrikkelijk. Ik wou, dat wij hier nooit gekomen waren. Ik word er nog gek van.'

'Kom, kom, Tante, ik zou het me niet zoo aantrekken. Spoken zijn er natuurlijk niet in het spel. Die praatjes van de bedienden moet u niet gelooven. Ik acht het zelfs mogelijk, dat een van hen zelf de steenengooier is. Wie woont....'

'Pas op! Pas op! Daar komt er weer een!' gilde Jettie in doodsangst.

Allen doken en hielden hun handen voor hun hoofd, om het te beschermen. Alleen neef Arnold niet. Hij sprong op uit zijn stoel en rende het erf op tot aan de hooge haag, die de scheiding vormde tusschen hun tuin en dien van den buurman, ook een villabewoner. Hij duwde, geholpen door Benito, die hem nagerend was, de takken terzijde, om er tusschen door te kunnen kijken, maar zij ontdekten spook noch mensch. Toch haalde de heer Foestingh een kleine revolver te voorschijn en trok af. Een knallend schot verbrak de stilte van den nacht. Natuurlijk had hij het alleen maar gedaan, om schrik in te boezemen, en ook met de geheime hoop, dat de steenenwerper misschien bang zou worden en op de vlucht slaan. Indien dat het geval was, zou het raadsel al half opgelost zijn, want dan was het bewijs geleverd, dat er althans geen spoken in het spel waren. De dader kon zich gemakkelijk in een van de vele boschjes in den tuin van den buurman verscholen hebben. Niemand echter sloeg op de vlucht, en niemand liet zich zien.

Een knallend schot verbrak de stilte van den nacht

‘Een vreemde geschiedenis, Benito.’

‘Ja, mijnheer, 't is nogal raadselachtig. Gelooft u niet aan spoken?’ ‘Welneen. Kom, laten wij naar de galerij terugkeeren.’

Daar zat de familie nog, maar in angst en beving.

‘Niemand gezien?’ vroeg Tante Nora fluisterend.

‘Niemand,’ zei haar neef. ‘Maar ik ben benieuwd, of er vanavond nog meer steenen op bezoek zullen komen.’

‘Ik hoop van niet,’ zei Jettie angstig.

‘Ik ook, want dan weten wij zeker, dat we met een kwaadwillige,

en niet met een spook te doen hebben. 't Zou het bewijs zijn, dat hij van mijn revolver geschrokken is. Een spook hoeft daar niet bang voor te zijn. Wie woont hiernaast, tante?'

'Mijnheer Baljon, een ingenieur. Op 't oogenblik is de familie voor een maand naar de bergen.'

'Dus is de villa onbewoond?'

'Neen, de meeste bedienden zijn achtergebleven. Alleen de baboe en de djongos zijn meegegaan.'

'En van wien is deze villa? Wie is uw huisheer?'

'Een zekeren mijnheer Kerkel. Hij woont in Bandoeng. Ik heb het huis voor een jaar gehuurd voor 100 gulden in de maand. 't Is nogal veel, maar hij wilde niet anders. Weet je wat vreemd is? Ik woonde er nog maar een veertien dagen in, of hij kwam hier een bezoek brengen in gezelschap van een Arabier, een echten, hoor, met een tulband op en een zwarten baard. Hij noemt zich Assan el Sadok en is een en al deftige statigheid.'

Hij noemt zich Assan el Sadok en is een en al deftige statigheid

‘Dat zijn alle Arabieren, Tante. Wat kwamen zij doen?’

‘Dat was het vreemde juist, ja?’ zei Tante Nora. ‘Mijnheer Kerkel droeg mij op, de huishuur elke maand af te dragen aan den Arabier, maar hij trok een gezicht, of hij azijn dronk, toen hij het zei, en de Arabier maakte een stijve buiging. Ik vond het wel vreemd, maar nu de huiseigenaar het mij zelf vroeg, kon ik het natuurlijk niet weigeren. Alleen was ik zoo voorzichtig als voorwaarde te stellen, dat de kwitantie in allen gevalle door mijnheer Kerkel zelf geteekend moest zijn. Ik was bang, dat zij anders wel eens tweemaal om hetzelfde geld konden komen.’

‘Uitstekend gedaan, Tante, ik maak u mijn compliment. En gebeurt het nu zoo?’

‘Ja, maar mijnheer Kerkel komt herhaaldelijk hier, om voorschot te vragen, en de Arabier komt hier even dikwijls, om het mij te verbieden. O, Arnold, ik wou, dat ik hier nooit gekomen was. Mijnheer Kerkel valt mij den laatsten tijd wel niet meer lastig, waar ik erg blij om ben, maar nadien is dat ellendige steenengooien begonnen. 't Is afschuwelijk!’

Neef Arnold floot zacht tusschen de tanden en zat blijkbaar in diepe gedachten verzonken. Eindelijk sprak hij:

‘'t Wordt al laat, Tante. Het steenenspook is zeker gaan slapen, uit vrees, dat ik hem eens raak mocht schieten. Willen we zijn voorbeeld volgen? Morgen komt er weer een dag.’

Allen lachten, en zochten hun slaapkamers op. Zoowel Tante Nora als haar kinderen hadden weer nieuwen moed gekregen en genoten den heelen nacht een rustigen slaap. Er werd geen enkele steen geworpen. Alleen de heer Foestingh lag nog langen tijd wakker. Hij trachtte verband te leggen tusschen de eigenaardige wijze, waarop de betaling van de huishuur geregeld was, en het optreden van het spook. En hij viel niet in slaap, voor hij meende, dat verband gevonden te hebben.

Den volgenden morgen na het ontbijt reed hij naar de stad, maar Sidin liet hij thuis. Hij chauffeerde zelf. Alleen Benito vergezelde hem om op den auto te passen, terwijl hij hier en daar een bezoek zou brengen, want dat was zijn bedoeling.

Zijn eerste visite gold den heer Kerkel, dien hij gelukkig thuis

...., terwijl hij hier en daar een bezoek zou brengen, want dat was zijn bedoeling

trof. Hij maakte zich bekend als den neef van Mevrouw Meldering, en vroeg hem ronduit haar van de huur te ontslaan, daar het haar onmogelijk was, daar langer te blijven wonen door het geheimzinnige steenenwerpen. Hij vond, dat de heer Kerkel een ongunstig uiterlijk had en het trof hem, dat er een glimp van blijdschap over zijn gelaat trok, toen hij vernam, dat Mevrouw Meldering het huis wilde verlaten.

‘Dat is mij onmogelijk,’ was zijn antwoord. ‘'t Is een mooie villa en de huurprijs is daarmede in overeenstemming, maar jammer genoeg zijn er momenteel maar weinig menschen, die zoo'n hooge huur willen betalen. 't Is een slechte tijd in Indië tegenwoordig, mijnheer.’

‘Ook niet tegen schadevergoeding?’ vroeg mijnheer Foestingh.

‘Dan zou het misschien gaan, maar zij zou zeer hoog moeten zijn.’ ‘Hoe hoog?’

‘Achthonderd gulden.’

‘Dus bijna de geheele huur?’

‘Ja mijnheer, 't is mij anders onmogelijk het in overweging te kunnen nemen. Blijft u lang daar logeeren?’

‘Neen, vandaag nog vertrek ik. Daarom juist zou ik de zaak graag heden geregeld zien.’

‘Voor minder doe ik het in geen geval.’

Mijnheer Foestingh vertrok en begaf zich naar den Arabier Assan el Sadok. Dezen vond hij in zijn winkel.

‘Kan ik u een oogenblik spreken?’

‘Zeker, Heer, ik zal dat als een groote eer beschouwen. Spreek. We zijn hier alleen en niemand kan u hooren. Mijn bediende is uit.’

‘Welnu, ik ben de neef van Mevrouw Meldering, die een villa heeft gehuurd van mijnheer Kerkel. Weet u dat het haar daar zeer lastig wordt gemaakt?’

De Arabier glimlachte bijna onzichtbaar.

‘Ik weet het, Heer. De pontianaks werpen steenen.’

‘Juist. Zou u mij de reden willen noemen, waarom de huur niet aan den eigenaar, maar aan u wordt afgedragen?’

‘Omdat u een familielid is van Mevrouw Meldering, wil ik het u zeggen. De eigenaar staat bij mij in de schuld, en heeft, hoewel met grooten tegenzin, goedgevonden, dat die op deze wijze, dus in maandelijksche termijnen, wordt afgelost. Aan een vreemde zou ik dit natuurlijk niet verteld hebben.’

‘Heeft u misschien een meening, of dat geheimzinnige steenenwerpen met deze zaak in verband staat?’

‘Ongetwijfeld, Heer. U is een wijs man. Ik vermoed, dat mijnheer Kerkel iemand heeft omgekocht, om het te doen. Hij hoopt zeker, dat zij uit angst haar huis zal ontvluchten. Zij is dan gedwongen, de huur tot den laatsten cent, of anders een groote schadevergoeding te betalen. In het laatste geval zou hij het huis weer kunnen verhuren en er bijna dubbel geld voor ontvangen.

Kan ik u een oogenblik spreken?

‘Ik dank u zeer voor uw gewaardeerde inlichtingen,’ zei de heer Foestingh opstaande. ‘Alles klopt geheel met de meening, die ik mezelven over het geval had gevormd.’

Hij nam afscheid van

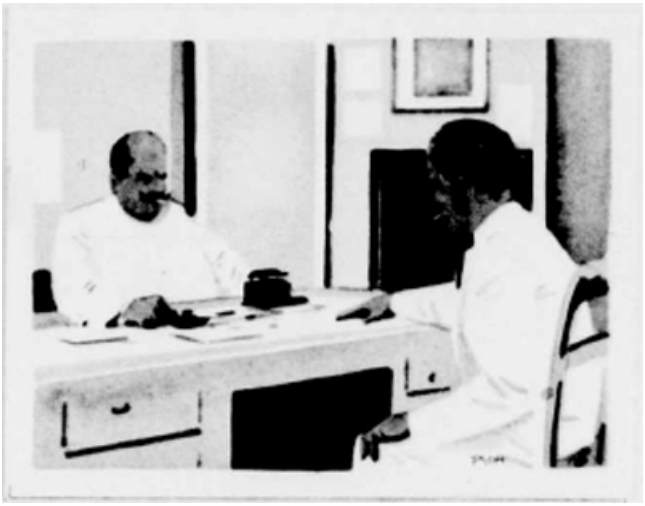

...., waar hij een langdurig gesprek had met den commissaris

den Arabier en begaf zich naar het politiebureau, waar hij een langdurig gesprek had met den commissaris.

Daarna telefoneerde hij naar tante Nora, dat hij den heer Kerkel gesproken en h e m wijsgemaakt had, dat hij alweer afgereisd was. Hij twijfelde niet, of genoemde heer zou het den steenenwerper wel met bekwamen spoed oververtellen. Hij verzocht haar uitdrukkelijk Samba en Sidin daarvan ook in kennis te stellen, en hen per spoor naar Hôtel des Indes te zenden, waar zij op zijn komst moesten wachten. Tevens gaf hij met nadruk zijn wensch te kennen, dat tante Nora en haar beide kinderen als van ouds den avond op de voorgalerij zouden doorbrengen. Zeker zou er dan wel weer met steenen worden geworpen, maar dat wilde hij juist uitlokken. Misschien konden zij wel in een hoekje gaan zitten, waar zij niet getroffen konden worden, en zij moesten vooral niet schrikken, als er in den tuin van den buurman, die met zijn familie naar de bergen vertrokken was, een overval plaats had.

Tante Nora beloofde, dat alles zou geschieden, zooals hij het wenschte, en zij begon al met zelf aan den djongos (huisjongen) te vertellen, dat haar neef alweer was afgereisd en dat het bezoek haar veel te kort geduurd had naar haar zin. Zij gaf Sidin en Samba reisgeld, om per spoor naar Batavia te gaan. Sidin was daar erg mee in zijn nopjes, want zijn verblijf in het Spookhuis had hem, hoe kort het ook geweest was, al veel te lang geduurd, maar Samba vond het onpleizierig, dat hij van zijn jongen meester gescheiden werd.

Mijnheer Foestingh en Benito brachten den dag door met een heerlijken autotocht. Zij reden langs uitgestrekte sawahs (rijstvelden), die omgeven waren door lage walletjes, waardoor het mogelijk was, daarop een waterlaag te laten staan. Dat water kon echter weer afgevoerd worden, als dat noodig is, door middel van afvoerleidingen.

Benito luisterde aandachtig naar zijn heer, toen deze hem dat onder het rijden uitlegde. Hij zag ook kinaboomen, die veelvuldig op Java voorkomen, en hooger tegen de helling der bergen theetuinen, waar de arbeiders duidelijk konden worden gezien. Mijnheer Foestingh liet hem ook met rubberondernemingen kennis maken en vertelde hem, dat de rubber verkregen wordt door het toebrengen van sneden in den stam, waardoor het sap er uit vloeit, dat dan opgevangen wordt, om verder te worden bereid. Ook reden zij langs koffieplantages en uitgestrekte suikerrietvelden, die in hooge mate Benito's belangstelling wekten. 't Was een heerlijke, maar ook een buitengewoon leerzame tocht voor hem, want zijn heer werd niet moede hem alles te vertellen, wat hij er zelf van wist. Ook de bergen, die hij zag, hadden zijn groote belangstelling.

‘'t Zijn alle vulkanen,’ zei zijn heer. ‘Sommige zijn thans in rust, maar de meeste werken nog. En soms hebben er uitbarstingen plaats, die ver in het rond de grootste verwoestingen teweeg brengen, denk maar aan de Merapi. Die heeft kort geleden pas een geheele streek in ramp en rouw gedompeld. O ja, dat is waar ook. Ik had je beloofd, een vliegtocht met je te maken boven dien berg en zoo dicht mogelijk den krater te naderen. Mij dunkt, dat konden wij vandaag wel doen. Durf je?’

‘O jawel, mijnheer, en ik wil graag. Waar is het vliegveld?’

‘Bij Bandoeng. We zullen het doen, als we daar teruggekomen zijn.’ Zij bleven den heelen morgen rondtoeren, gebruikten de lunch ergens in een hôtel, en reden toen naar het vliegveld, dat buiten de stad Bandoeng gelegen was. Eigenlijk was het 't militaire vliegveld, maar ook de K.N.I.L.M. mocht er gebruik van maken. Daar huurde de heer Foestingh een vliegtuig, dat weldra uit de hangar gereden en door hem en Benito bestegen werd. De piloot, een zeer bekwaam man in zijn vak, nam aan het stuurstel plaats, en nauwelijks was hij

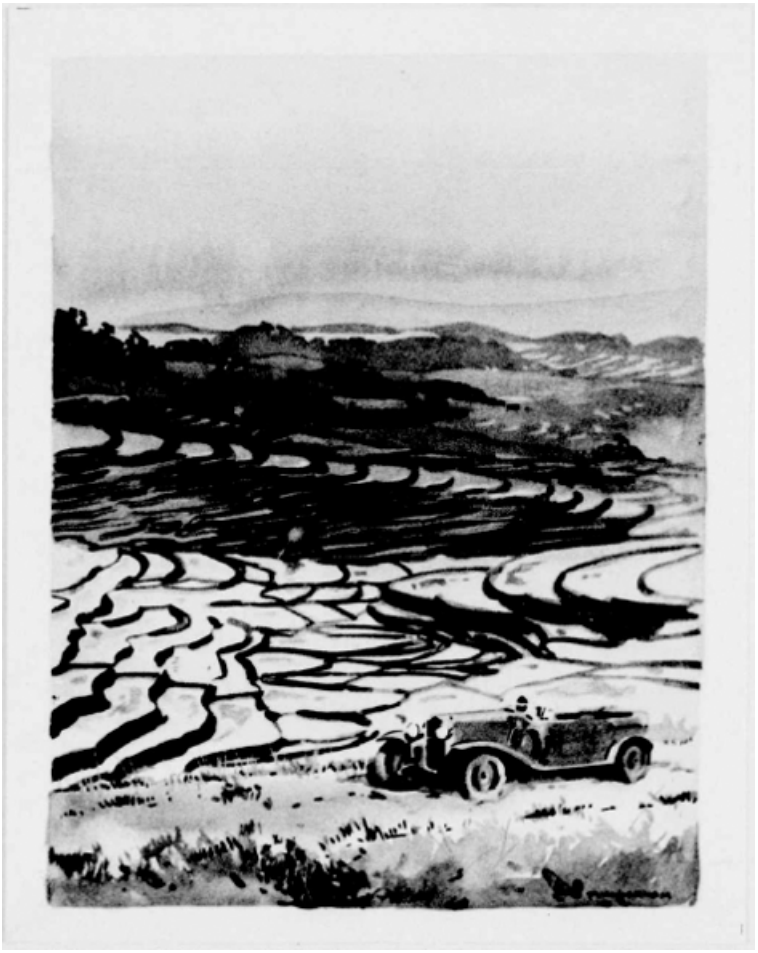

Mijnheer Foestingh en Benito brachten den dag door met een heerlijken autotocht

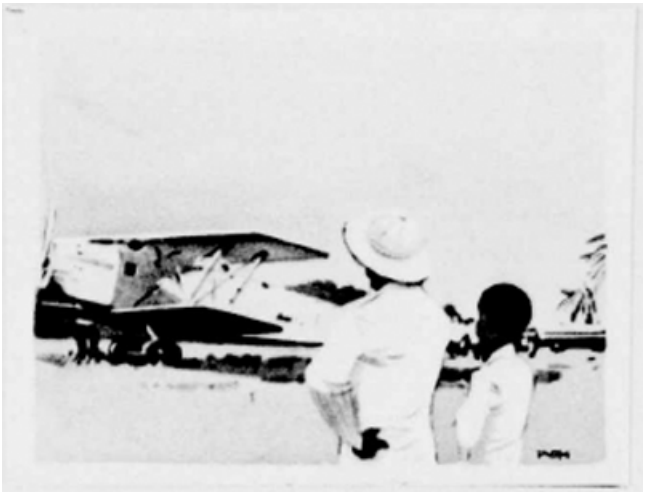

...., dat weldra uit de hangar gereden en door hem en Benito bestegen werd

gezeten, of het vliegtuig startte. Onder een donderend geraas van den propeller zette het zich in beweging, al sneller en sneller, tot het zich plotseling van de aarde losmaakte en zich in de lucht verhief.

'We stijgen, mijnheer, we s t i j g e n !' riep Benito enthousiast uit, maar zijn heer kon hem bijna niet verstaan door het lawaai van den propeller. Hooger ging het, steeds hooger, en het was den reizigers niet, of zij zich van de aarde verhieven, maar integendeel, of deze zich van het vliegtuig had losgemaakt en in de oneindige diepte wegzakte. Zij zagen alles hoe langer hoe kleiner worden. De stad, de huizen, alles leek hun toe kinderspeelgoed te zijn. De menschen waren slechts stipjes geworden, de bosschen donkere plekken. Eindelijk waren zij hooger dan de hoogste bergtoppen. Geen leven was er meer te bespeuren, zelfs geen vogel liet zich zien. 't Scheen, of de doodsche leegte hen omgaf. Alleen de propeller ging voort met zijn oorverdoovend lawaai.

De piloot verhief zich steeds hooger in de lucht, maar bleef zich toch bewegen in de richting van de Merapi, dien zij gingen bezoeken. Eindelijk begon hij te dalen. De bergen werden weer duidelijker en de groote wouden schenen opnieuw donkere vlekken.

Opeens riep Benito uit:

'Ginds zie ik hem, mijnheer, recht vooruit! Een rookwolk stijgt eruit op en een roode vuurgloed verheft zich uit den krater. Ziet u het?'

Beiden waren opgestaan, om het machtige schouwspel gade te slaan. Met bewondering aanschouwden zij den vreeselijken berg, die zich

steeds duidelijker aan hun oog vertoonde. De rookwolk steeg tot hoog in de lucht en was omgeven door een rooden gloed van vuur. Toen zij den spuwenden kolos zoo dicht mogelijk bereikt hadden, begon de piloot in een wijden boog om den top heen te cirkelen. Zij voelden de hitte, die den berg omgaf, tot hen doordringen, wat den vliegenier noopte, zich verder van den angstwekkenden krater te verwijderen, uit vrees, dat zijn vliegtuig anders in brand zou geraken. Hij nam de grootste voorzichtigheid in acht. De beide passagiers konden duidelijk de vreeselijke verwoesting zien, die de uitbarsting had teweeggebracht. De helling van den berg was, zoover hun blik reikte, met lava overdekt, die dicht bij den krater nog niet eens gedoofd en bloedkleurig rood was. Opeens had er een aangrijpend schouwspel plaats. De rookwolk, die uit den berg opsteeg, werd grooter, en het was, of zij bij dichte stukken uit den krater werd gestooten, de vuurgloed werd heviger, en plotseling kwam er een vloed van gloeiende lava uit den berg te voorschijn, die langzaam

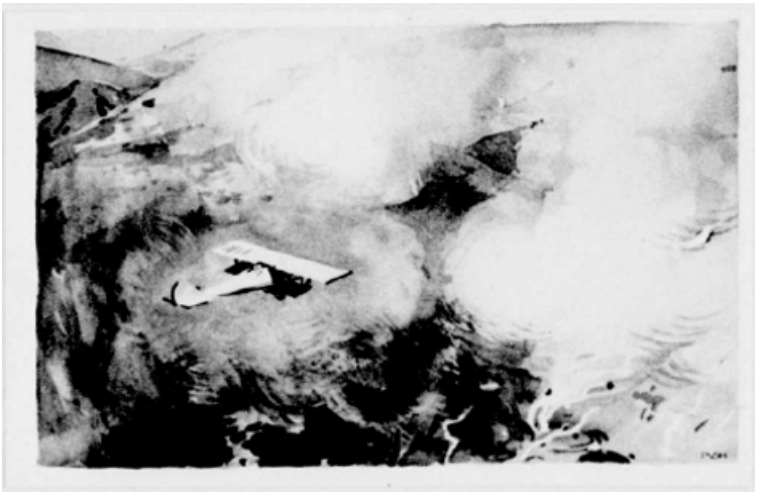

...., en het was, of zij bij dichte stukken uit den krater werd gestooten

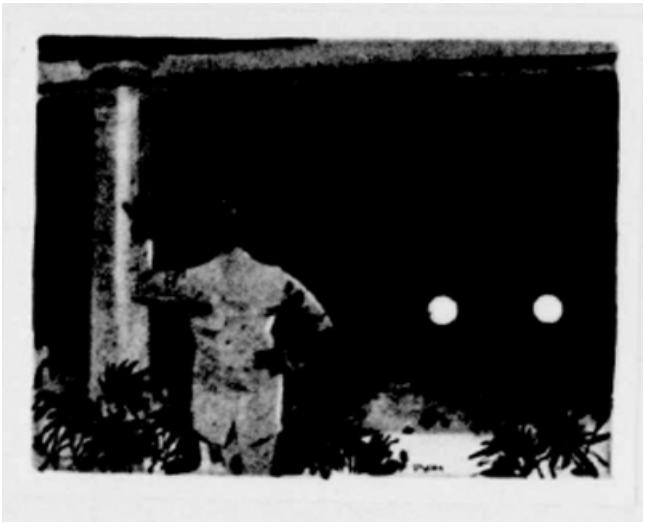

...., waar de eigenaar hen reeds opwachtte

langs de helling naar beneden gleed. Er had een nieuwe uitbarsting plaats.

Met o n t z e t t i n g staarden zij naar het vreeselijke, maar ook o n b e s c h r i j f e l i j k schoone schouwspel. De piloot haastte zich, zijn vliegtuig nog verder van den vertoornden berg te verwijderen. Hij beschreef er een grooten cirkel mede rondom het vuurspuwende gevaarte, zoodat zijn beide passagiers er van alle kanten het gezicht op hadden, en zette eindelijk weer koers naar Bandoeng, waar zij behouden aankwamen, diep onder den indruk van het grootsche natuurtafereel, dat zij hadden aanschouwd.

Zij bleven buiten de stad, tot de zon onderging en de duisternis viel, want de heer Foestingh wilde in de stad niet gezien worden. Het diner gebruikten zij in een hôtel, en toen het geheel donker was geworden, reed hij naar het politie-bureau, waar men reeds op hem wachtte. Een Inspecteur en drie agenten namen zoo goed en zoo kwaad als het ging bij hem in de auto plaats, en voort ging het in de richting van tante Nora's villa. Op een afstand van wel vijf minuten loopens daarvan, reden zij het erf op van een andere villa, waar de eigenaar hen reeds opwachtte. Hij stelde zich aan mijnheer Foestingh voor.

‘Bernards,’ zei hij.

‘Foestingh,’ was het antwoord. ‘Ik dank u voor uw vriendelijkheid, om mijn auto hier te mogen bergen. U weet misschien wat er aan de hand is?’

‘Ja, de Inspecteur heeft mij per telefoon ingelicht. U gaat op de

spokenjacht, nietwaar? Het zal mij een genoegen zijn, er aan deel te mogen nemen. Ik houd wel van zoo'n spokenhistorie.'

'Heel graag, mijnheer Bernards. Hoe meer zieltjes, hoe meer vreugd.' 'Ja, en hoe meer kans, dat wij het spook te pakken krijgen, als het er althans een is van vleesch en bloed. Uw bedoeling is, door de tuinen te sluipen, tot wij bij dien van mijnheer Baljon zijn aangeland? 't Is een uitstekend plan, als wij er maar voor zorgen, niet het minste gedruisch te veroorzaken, want dan zouden wij onszelf verraden en het heele plan daardoor in duigen laten vallen.'

'Zeker, zoo is het,' zei de Inspecteur. 'Dus mannen,' voegde hij zijn agenten toe, 'je hebt het gehoord. Wij sluipen onhoorbaar de tuinen door tot wij dien van mijnheer Baljon hebben bereikt, waar we ons verspreiden en in donkere hoeken en dichtbegroeide boschjes verbergen. Niemand werkt op zijn eigen houtje, bedenkt dat wel. Alleen op mijn bevel: "Voorwaarts!" springen we onze schuilhoeken uit en grijpen den dader. Om schrik in te boezemen, schieten we onze revolvers af. Die zijn met losse patronen geladen en kunnen geen kwaad. Allen goed begrepen?'

'Ja,' zeiden de agenten, die, zooals Benito opgemerkt had, allen Inlanders waren.

'D a n g a a n w e ,' klonk het bevel.

...., want er bleek duidelijk zijn groote angst uit voor het steenwerpende spook

Met den Inspecteur voorop, slopen zij van den eenen tuin naar den anderen, tot zij dien van den heer Baljon hadden bereikt. Zij twijfelden geen van allen, of het spook bevond zich onder diens achtergelaten dienstpersoneel. Zij verborgen zich zonder gedruisch te maken in

Hij luisterde scherp toe, en vernam inderdaad een geluid

de donkerste hoeken en kreupelhoutboschjes, doch wachtten zich wel, de haag te naderen, die de scheiding vormde met den tuin van Mevrouw Meldering. Vol spanning keken allen uit, of er iets gebeuren zou.

Mijnheer Foestingh zag tot zijn genoegen, dat tante Nora, gevolgd door haar kinderen, op de galerij verscheen en dat Dolf drie schommelstoelen naar den veiligsten hoek schoof, waar zij plaats namen. Hij hoorde haar zelfs den djongos roepen om hem te zeggen, dat hij het theeblad met toebehooren moest brengen, welk bevel dadelijk werd uitgevoerd. De djongos verwijderde zich dadelijk met een snelheid, die den heer Foestingh een glimlachje op de lippen tooverde, want er bleek duidelijk zijn groote angst uit voor het steenenwerpende spook.

Zou de huisheer het spook gewaarschuwd hebben, dat de familie weer afgereisd, en het terrein dus vrij was? Hij hoopte, dat zijn krijgslist, om hem dat wijs te maken, zijn doel zou treffen.

In den tuin van den heer Baljon heerschte de grootste stilte. Niemand zou op het vermoeden kunnen komen, dat er zich verscheidene menschen verscholen hadden en op de loer lagen, om het spook op heeterdaad te betrappen.

Iedereen wachtte met het geduld van een kat, die op een muisje loert. Alleen Benito kon bijna niet stil blijven zitten. Hij beefde van ongeduld en spanning.

De eene minuut na de andere ging voorbij, ja, eindelijk was er reeds een half uur verstreken, zonder dat er zich iets verdachts had

voorgedaan. Hij kon het haast niet langer uithouden in het donkere boschje, waarin hij zich verscholen had. De muskieten hadden hem daar ontdekt en lieten hem geen oogenblik met rust. Het was hem, of hij daar op de pijnbank lag.

Hij had gezien, dat de Inspecteur zich achter een uitbouwsel van de villa verborgen had, en dus het dichtst bij de plek, die het spook tot operatie-terrein moest dienen. Daar dicht bij lagen wel drie donkere boschjes, waarin deze, na een steen geworpen te hebben, zich verbergen kon.

Ha, eindelijk meende Benito iets te hooren. Hij luisterde scherp toe, en vernam inderdaad een geluid, of iemand van uit de bijgebouwen naderbij sloop. Hij richtte zich half op, om dadelijk, als het bevel van den Inspecteur klonk, op te kunnen springen, om zich op het ‘Spook’ te werpen. Zou de Inspecteur het geluid ook gehoord hebben? En mijnheer Foestingh? En mijnheer Bernards? Hij hoopte het.

Hoor, daar klonk het geluid weer, thans dichterbij, doch 't was slechts een zacht geritsel. Maar hij was er toch van overtuigd, dat hij zich niet vergiste. Het spook moest eens weten, hoe dicht het zich bevond in de nabijheid van den Inspecteur van politie! Wat zou het zich haastig uit de voeten gemaakt hebben.

Plotseling werd het gedruisch s t e r k e r . Het ‘Spook’ was in een van de boschjes gedrongen. B e n i t o kon duidelijk het geluid van de veerkrachtige takken hooren, die tegen elkander zwiepten. Op 't v o l g e n d e oogenblik klonken er kreten van schrik op de veranda van Mevrouw Meldering, want met een zwa-

ren slag was daar een steen neergeploft. Weer vernam Benito het gekraak van takken. Ongetwijfeld had het ‘Spook’ zich in een of anderen schuilhoek verborgen.

Ook Benito had met een sprong zijn schuilhoek verlaten

‘Voorwaarts!’ klonk plotseling daverend de stem van den Inspecteur, en van alle kanten sprongen de mannen te voorschijn met de revolvers in de hand.

‘Waar, Inspecteur, - waar?’ klonk hun geroep.

‘Hier ergens!’ was het antwoord van den Inspecteur, terwijl hij zijn revolver afschoot. ‘In een van die drie boschjes!’

Ook Benito had met een sprong zijn schuilhoek verlaten.

‘Hier, Inspecteur, - hier, in dit kreupelhout moet hij zitten!’ De agenten kwamen aangesneld en schoten, of er een veldslag geleverd werd. Gelukkig waren het maar losse patronen, die geen kwaad konden doen. Maar het oorverdoovend geknal van al die schoten brachten het ‘Spook’ totaal in de war, zoodat hij niet goed meer wist, wat hij deed. Hij raakte geheel zijn tegenwoordigheid van geest kwijt, en sprong plotseling uit zijn schuilhoek te voorschijn, om zich door een snelle vlucht te redden.

Rakelings liep hij Benito voorbij, maar deze begreep zijn bedoeling en stak zijn been vooruit, met het gevolg, dat het ‘Spook’ ongetwijfeld gestruikeld zou zijn, als hij niet in de armen van de heeren Foestingh en Bernards terecht gekomen was, die hem opvingen en zoo stevig vasthielden, dat van ontvluchten verder geen sprake kon zijn.

‘We hebben hem! We hebben hem, Inspecteur!’ riepen zij als uit één mond.

‘Houd hem dan goed vast, heeren!’ was het antwoord, en het volgende oogenblik was hij door de geheele politiemacht omringd. De handboeien werden hem aangelegd, en zoo werd hij vervoerd naar de villa van tante Nora, die ontsteld het geknal van de revolvers had aangehoord.

De agenten bleven buiten de wacht houden voor het geval, dat het den gevangene nog onverhoopt gelukken mocht te ontsnappen, en hijzelf werd in de kamer van tante Nora gebracht, waar hij door den Inspecteur, in tegenwoordigheid van de heeren Foestingh en Bernards, benevens van de geheele familie en Benito, aan een streng

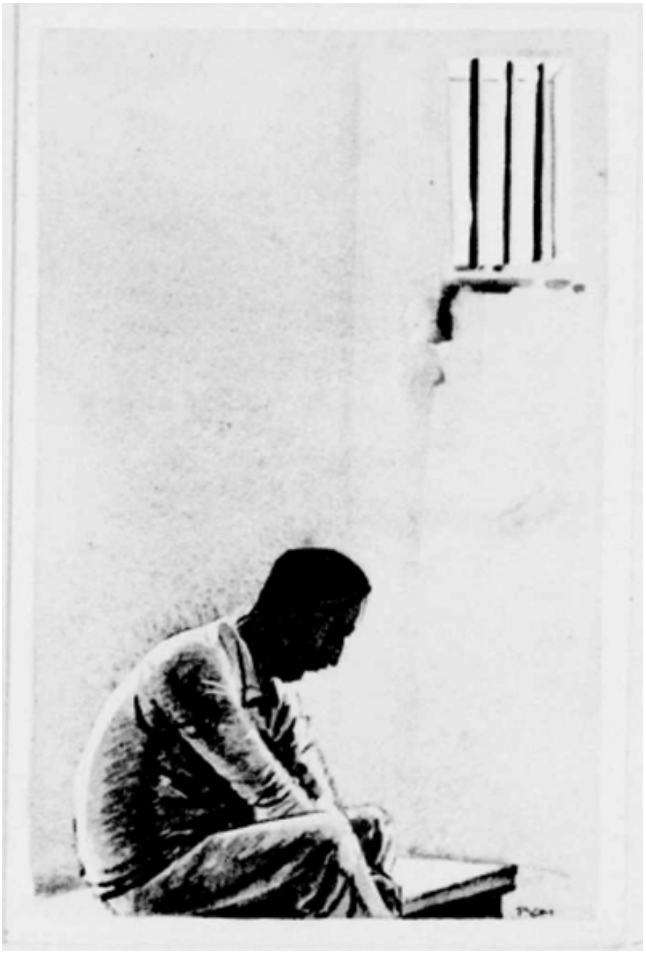

Ook de aanstichter van al de ellende, de huisheer Kerkel ontging zijn gerechte straf niet

verhoor onderworpen werd.

‘Wat zie ik?’ riep tante Nora verbaasd uit, toen zij het gewaande spook in het volle licht aanschouwde. - ‘Maar dat is Wongso, de mandoer (opzichter) van mijnheer Baljon. O Wongso, hoe slecht van je! Dat zal toean Baljon nooit van je gedacht hebben!’

‘Ha zoo, ben jij de mandoer van toean Baljon?’ zei de Inspecteur. ‘Dus jij was de gendrowoh, die met steenen gooide?’

Wongso deed geen poging om het te ontkennen, wat hem ook niet gebaat zou hebben, want hij was op heeterdaad betrapt.

‘Dus je bekent?’ vroeg de Inspecteur.

‘Saja, toean Inspecteur,’ was het antwoord.

‘En waarom deed je het? Was je boos op Nnonjah Meldering? Had je wat tegen haar?’

‘Neen, toean Inspecteur, niets. Ik kreeg er geld voor van toean Kerkel.’

‘Ha ha, dacht ik het niet? Hoeveel?’

‘Lima roepiah (vijf gulden) en als het gelukt was Nnonjah het huis te doen ontvluchten, zou ik nogmaals lima roepiah ontvangen hebben.’

‘Zoo zoo, dus een echte schurkenstreek van toean Kerkel, en van jou niet minder. Ik weet thans genoeg, Mevrouw Meldering, en mag u niet langer tot last zijn. Het “Spook” zullen wij meenemen en achter slot en grendel zetten, en mijnheer Kerkel mag hem daar gezelschap houden. U zult voortaan weer rustig kunnen slapen.’

‘Hartelijk dank, mijnheer de Inspecteur, en allen, die mij in deze zaak geholpen hebben, eveneens mijn grooten dank!’ zei Mevrouw Meldering. ‘Ik kan u niet zeggen, hoe blij ik ben, dat dit verschrikkelijk raadsel is opgelost.’

De Inspecteur werd door mijnheer Foestingh met den auto naar zijn bureau terug gebracht, en het gewaande ‘Spook’ in de cel opgeborgen. Ook de aanstichter van al de ellende, de huisheer Kerkel, ontging zijn gerechte straf niet.

De rust in de villa van tante Nora was voorgoed teruggekeerd.

Vijfde hoofdstuk

Een krokodillen-bezweerder

BENITO en zijn beschermer brachten nog een gezellige week door in de villa van tante Nora, wier gewone opgeruimdheid als met een tooverslag was teruggekeerd, nu het gevreesde ‘Spook’ veilig achter de tralies zat. Van het ijzingwekkende steenengooien was geen sprake meer.

Elken dag ging mijnheer Foestingh er met de auto op uit, om mooie toeren te maken in den omtrek, ja, soms maakten zij heel verre tochten, waarbij Benito hem vergezellen mocht. Ook tante Nora was dikwijls van de partij. Zij durfde nu gerust van huis te gaan en alles aan de bedienden over te laten. Zij was al spoedig veel van Benito gaan houden en vond hem een alleraardigsten jongen, die de avonden op de galerij niet weinig opvroolijkte door zijn inderdaad uitstekend fluitspel. Zijn viool moest hij met rust laten, want hij was in de kunst van vioolspelen nog lang niet ver genoeg gevorderd, om er anderen een genot mede te kunnen verschaffen.

Jammer, dat Jettie en Dolf niet in de gelegenheid waren, om aan de autotochten deel te nemen. Elken dag moesten zij naar school en hun vrije uren werden meestal bezet door extra-lessen en het maken van huiswerk. Maar op Woensdag- en Zaterdagmiddag waren zij vrij en dan was het voor Oom Arnold een genot, om een prachtigen toer met hen te maken. 't Is te begrijpen, hoe fijn zij dat vonden. Op een van die middagen reden zij naar de Zuidkust van Java om een bezoek te brengen aan de steile fjordkloven van Karang Bolong, waar de eetbare vogelnestjes worden gevonden. Die worden in de bijna onbereikbare kloven gebouwd door de gierzwaluwen, die daar bij duizenden nestelen. Driemaal in het jaar mogen de nesten worden geoogst. Dat geschiedt door Inlanders en is een levensgevaarlijke onderneming, doordat de nesten gebouwd worden op de meest ontoegankelijke plaatsen in kloven, die zich bevinden in de steile rotsgevaarten. Zij gebruiken daartoe touwladders van wel 60 M. lengte, die boven aan de rotsen bevestigd

Dat geschiedt door Inlanders en is een levensgevaarlijke onderneming

worden. Met doodsverachting dalen de menschen langs die schommelende ladders naar beneden, tot zij bij een grot komen, waar zich de nesten bevinden. Zoo begeven zij zich van de eene kloof naar de andere, om hun buit te bemachtigen. Wee den ongelukkige, die een misstap doet en valt. Hij stort in de kokende zee en vindt daar een wissen dood. Zijn die nietige nestjes wel zoo'n groot offer waard? Hebben ze zulk een groote waarde? Ongetwijfeld, want het zijn geen nesten van riet, veertjes en stroo, die natuurlijk niet gegeten kunnen worden, maar zij worden vervaardigd van het speeksel der zwaluwen. Zij drogen spoedig en vormen dan een soort van taaie gelei of vischlijm. Ze hebben den vorm van een in 't midden doorgesneden half napvormig schoteltje. Vele duizenden zwaluwen broeden bijeen, zoodat de oogst altijd groot is. De nestjes hebben weinig smaak, doch desniettegenstaande zijn de Chineezen er dol op. Zij koken er een soort pap van en betalen er veel geld voor. Zoo bracht b.v. een oogst in het begin dezer eeuw niet minder dan 101.772 gulden op, zeker een enorme som.

Het gezelschap was er juist, toen de inlanders met den oogst bezig waren, en zij stonden verbaasd over den moed der mannen, die met ware doodsverachting hun werk deden en daarbij de gevaarlijkste toeren verrichtten.

Eindelijk was het uur van scheiden aangebroken. Tante Nora en haar kinderen zagen neef Arnold, en ook Benito, want zij waren veel van hem gaan houden, met leede oogen vertrekken, maar 't kon

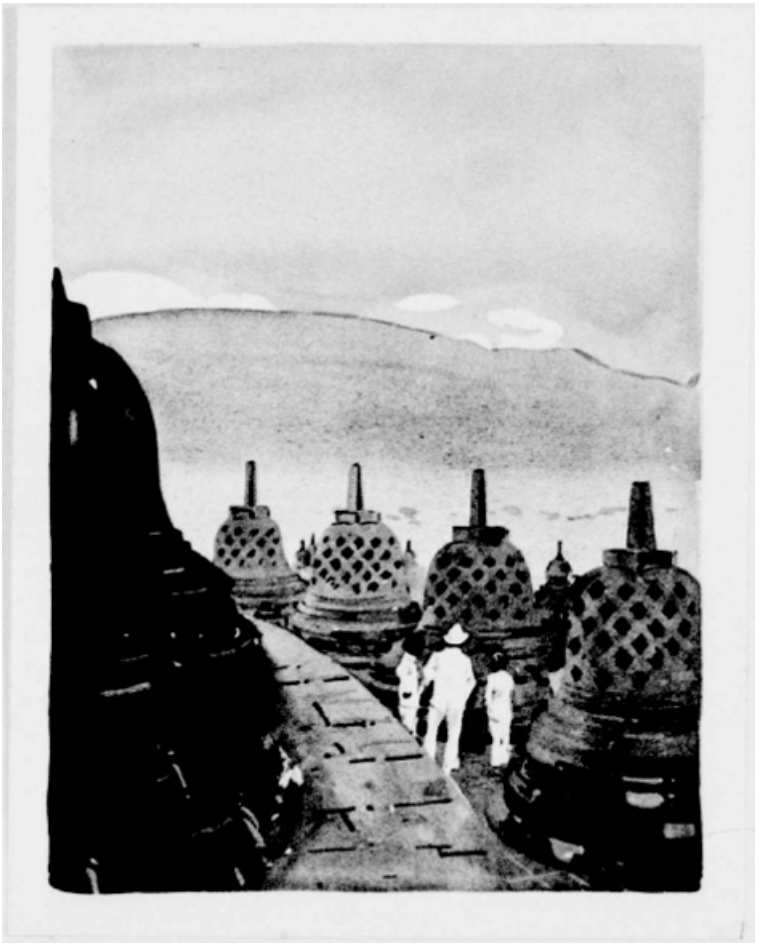

Een grootere dagop.... voltooit het geheel

niet anders. Neef Arnold was naar Indië overgekomen, om een pleizierreis over Java te maken en daar oude kennissen en familie te bezoeken, en zoo heel lang kon die reis niet duren. Het vertrek was dus noodzakelijk. Eerst keerden zij naar Batavia terug, om Sidin en Samba af te halen. Wat was Samba blij, toen hij Benito weer zag. Hij volgde hem overal als een hondje en was bijna niet van hem weg te slaan.

De auto werd door den garage-houder nog eens zorgvuldig nagekeken, en toen werden de koffers opgeladen. Op een vroegen morgen werd het hôtel voor goed verlaten. Sidin hield het stuurrad, Samba zat naast hem, en achterin hadden mijnheer Foestingh en Benito plaats genomen. 't Was weer een prachtige toer, die hen door den schoonen Preanger voerde. Voortdurend hadden zij het gezicht op hooge bergen, en na onderweg geluncht te hebben, bereikten zij de groote stad Djokjakarta, die ongeveer een millioen inwoners telt.

In het oude gedeelte van de stad, de kraton geheeten, houdt de Sultan zijn verblijf, maar de stad heeft ook een nieuw gedeelte met fraaie lanen en enkele hôtels. De stad ligt aan den voet van de Merapi, die nog verre van rustig was. Een dichte rookwolk steeg nog kaarsrecht omhoog en was door een vuurgloed omgeven. Alle vier de reizigers hielden er vol bewondering den blik op gericht.

Zij namen hun intrek in een van de hôtels, om daar den nacht door te brengen, en brachten den volgenden morgen een bezoek aan den beroemden Boroboedoer, een Boeddhistisch heiligdom uit de oudheid. Vermoedelijk dateert het ± uit het jaar 950. Het is een gebouw ter bewaring van een reliek van den Boeddha of een ander Boeddhistisch heilige, en bestaat uit 9 terrassen, waarvan de 6 onderste een vierkant, de 3 bovenste een cirkelvormig grondplan hebben. Het geheel is gebouwd op den top van een natuurlijken heuvel, die daartoe terrasvormig moest worden afgegraven, en bevat 432 nissen, met in elke nis een Boeddha-beeld. Boven is een ruim plateau, in welks midden zich een dubbele kring van kleine dagops (halve bollen, rustende op cylindervormige voetstukken) verheft. Een grootere dagop, die zich uit het midden van den binnensten kring verheft, voltooit het geheel. De Boroboedoer is wel het grootste Hindoemonument van Java en wordt door duizenden toeristen bezocht

De tocht werd voortgezet

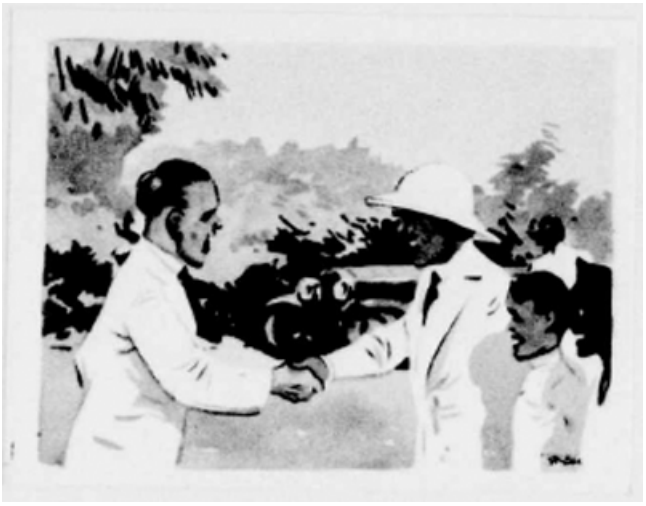

‘Bonjour! Bonjour!’ riep hij zijn gast toe

naar het Noorden, tot zij laat in den middag een laan opreden, die leidde naar een eenvoudige villa. Daar woonde de heer Bornsma, een vriend van mijnheer Foestingh. Hij was een jonge man en fungeerde als administrateur op een suikeronderneming, die voor een groot deel aan zijn vriend Foestingh toebehoorde. Nauwelijks waren zij voor de villa aangekomen, of de bewoner kwam naar buiten gesneld.

‘Bonjour! Bonjour!’ riep hij zijn gast toe, wien hij hartelijk de hand drukte. En in één adem liet hij er op volgen: ‘Maar wat een cosmopolitisch gezelschap zit er in je wagen. Als ik goed zie, zijn er drie werelddeelen vertegenwoordigd: twee Europeanen, een rasechte negerjongen uit Afrika, en een Aziaat. Nu nog een Australiër en een Amerikaan, en dan is het stel compleet! Hahahaha! Maar stap uit, amice, je bent hartelijk welkom. En de andere werelddeelen hetzelfde compliment!’

‘Ja, ja, dat is een heele geschiedenis, die ik je later wel eens zal vertellen. Mijn jongen vriend Benito neem ik mee in je huis, en Sidin en Samba geef je wel een plaatsje bij de bedienden, hè? Sidin, breng den auto in de garage.’

‘Juist, en vervoeg je dan bij den Mandoer, die je wel onder dak zal brengen,’ zei mijnheer Bornsma. ‘Kom, amice, laat ik je voorgaan naar binnen. - Maar wacht eens eventjes, jongens. Ik heb je wat te zeggen. Achter de bijgebouwen grenst deze plaats aan een Kali. Waag je daar niet te dicht bij den oever, want het is buitengewoon gevaarlijk. Het krioelt daar van krokodillen, allemaal voorvaderen

van mijn bedienden, hahahaha!'

'Wat zegt u daar, mijnheer,' vroeg Benito in de grootste verbazing. 'Krokodillen, die de voorvaderen zijn van uw bedienden?'

'Ja, geloof je me niet? Hahahaha! Vraag het ze maar, ze zijn er heilig van overtuigd, dat het zoo is. Zij gelooven, dat die beesten de zielen bevatten van hun vaders en grootmoeders, die gestorven zijn, en beschouwen ze daarom haast als heiligen. Is het niet zoo, Sidin?'

'Zeker, toean, daar valt niet aan te twijfelen,' zei de chauffeur ernstig. ''t Is de waarheid. Het beste bewijs is wel, dat zij nooit een van ons opeten.'

Onder luid gelach van den vroolijken gastheer gingen zij naar binnen, waar de rijsttafel al voor hen gereed stond. Benito liet zich het gepeperde maal goed smaken, want hij hield er veel van, en amuseerde 's avonds de heeren op de galerij met zijn mooie fluitspel, waarvan ook de bedienden, die allen naar buiten gekomen waren, volop genoten. Op een pleintje achter in den tuin dansten dezen er zelfs vroolijk op los, en zij vermaakten zich niet weinig met Samba, die een jongen aap gevangen had en er de dolste grappen mee uithaalde. Toen hij 's avonds ging slapen, gaf hij het diertje de vrijheid weer.

...., die een jongen aap gevangen had en er de dolste grappen mee uithaalde

Terwijl de beide heeren den anderen dag de tuinen, welke een groote uitgestrektheid besloegen, gingen inspecteeren, haastte Benito zich naar de bijgebouwen om Samba af te halen.

'Ga je mee, Samba, naar de krokodillen kijken?' vroeg hij,

‘Waar zijn ze nu?’ vroeg hij. ‘Ik zie ze niet’

want hij had er nog nooit een gezien en was er buitengewoon nieuwsgierig naar.

‘Samba graag meegaan, maar al veel krokodillen gekijkt,’ was het antwoord.

Samen liepen zij achter de bijgebouwen om, en kwamen aan de kali (rivier).

't Was een tamelijk breed water. De oevers waren begroeid met kreupelhout, waarboven de palmen zich hoog in de lucht verhieven. Maar hier en daar waren open plekken, waarop, door den rotsachtigen bodem, niets kon groeien. Een van die open plekken naderden zij met de grootste behoedzaamheid, want vooral Benito voelde zich lang niet op zijn gemak. 't Ging voetje voor voetje met hem. Samba toonde echter in het geheel geen vrees.

‘Kom maar,’ zei hij aanmoedigend, ‘krokodillen niet kwaad, zij Samba nog nooit opgegeet.’

‘Neen, dat zie ik,’ mompelde Benito, maar hij verhaastte zijn schreden niet. Hij wilde de hem aanbevolen voorzichtigheid niet uit het oog verliezen.

Samba had den oever bereikt en wenkte hem te komen.

‘Dáár krokodillen,’ zei hij, ‘één, zes, honderd. Zij slaapt. Als de zon warm zijn, krokodillen altijd slaapt. Samba niet bang.’

Eindelijk stond Benito naast hem.

‘Waar zijn ze nu?’ vroeg hij. ‘Ik zie ze niet.’

‘Dáár kijkt. Daar zij slaapt, allemaal!’ zei Samba, en hij wees op eenige groote voorwerpen, die dicht bij den oever op den drassigen bodem lagen.

't Leken wel boomstammen, maar opeens zag Benito, dat het

krokodillen waren, die zich lagen te koesteren in het warme zonnetje, zooals zij altijd gewoon zijn te doen. Gewoonlijk gaan zij er alleen 's nachts op uit om hun voedsel te zoeken, dat voornamelijk uit visch bestaat.

Een rilling ging Benito over den rug, toen hij ze goed bekeek, en hij verbleekte zelfs, toen er een zijn bek wagenwijd open deed en geeuwend al zijn tanden liet zien.

'Wat een afschuwelijke monsters!' riep hij uit. 'Als je eenmaal tusschen die tandjes terecht komt, is het onherroepelijk met je gedaan.'

'Ja, zij je meesleept onder water en je opeet. Maar Samba niet bang voor krokodil. Samba dikwijls gespelen met krokodil.'

'Gespeeld?' vroeg Benito verbaasd. 'Je schiet met spek, Samba, ik geloof er niets van. Hu, wat een groote leelijkerd ligt daar. Wacht, ik zal hem eventjes wakker maken.'

Hij raapte een stukje rots op, en wierp het naar het ongure beest. Blijkbaar had hij goed gemikt, want het kwam den krokodil midden op zijn naakten rug terecht. En Benito hield zich al gereed om met haastigen spoed het hazenpad te kiezen, ingeval het beest op hem af mocht komen. Maar het beest bewoog zich niet en bleef rustig slapen. Zeker had het den steen niet eens gevoeld.

Toen wierp Benito hem met een nog grooter stuk rots, doch er kwam geen beweging in den kolos. Samba lachte er om.

'Samba beter kan,' zei hij. 'Samba al die krokodil hier haalt op den oever.'

Maar Benito geloofde hem niet.

'Meester weggaan,' zei Samba, 'ver weg. Al die krokodil hier komt en Meester opeet, ieder grooten hap.'

Samba liet al zijn tanden zien, zoo moest hij er om lachen. Maar 't was hem toch ernst, want hij duwde Benito heel ver achteruit, en vervolgde:

'Als krokodil achter Meester loopen om hem te pak, dan Meester niet rechtuit loopt, maar zoo!'

En hij rende zigzagsgewijze weg, om Benito te laten zien, hoe hij doen moest.

'Krokodil rechtuit loopen,' legde hij uit. 'Krokodil niet gauw

Met opengesperde kaken renden zij er naar toe

omdraaien van stijven rug. Daarom Meester zoo loopt, dan krokodil niet Meester gepakken. Pas op, Samba krokodil roept.'

Benito was uiterst nieuwsgierig, wat Samba thans ging doen. Hij zag hem bij den oever in een dicht kreupelbosch verdwijnen, en op het volgende oogenblik klonk hem daaruit het nijdig gekef van een jongen hond toe. Ha, wat kefte dat beest geweldig. Benito dacht eerst, dat het geluid werkelijk van een jong hondje afkomstig was, maar weldra schoot hij in een lach, want toen begreep hij, dat Samba het deed. Zou het hem werkelijk gelukken, de slapende monsters wakker te maken en op het veld te lokken?

'Kef - kef - kef - kef - waf - waf - kef!' klonk het weer, afgewisseld door een nijdig gebrom.

Plotseling maakte een hevigen schrik zich van Benito meester, want inderdaad hoorde hij een geplons in het water, alsof het door groote dieren werd doorwaad.

'Kef - kef - kef - waf - waf!' kefte Samba onafgebroken voort.

O hemel, daar verscheen werkelijk de walgelijke kop van een krokodil boven den rand van den oever, onmiddellijk gevolgd door het lichaam en den staart van het monster. Het liep regelrecht op het boschje af, waaruit het gekef te voorschijn kwam. Een tweede krokodil volgde weldra. Blijkbaar hadden zij grooten trek in het lekkere hapje, dat hen daar wachtte. Met opengesperde kaken renden zij er naar toe.

Benito beefde voor zijn vriendje, dat, naar hij meende, in levensgevaar verkeerde. Opeens schoot Samba uit het kreupelhout te voorschijn, waar het vuur hem te na aan zijn schenen werd gelegd, en liep, luid lachende, wat hij loopen kon. De twee monsters zaten hem dicht op de hielen, maar Samba liep zigzagsgewijze voort, keerde plotseling om, en vluchtte in tegengestelde richting. 't Was den krokodillen onmogelijk, om hem zoo snel te volgen, want daar hun voorpooten ver van de achterpooten staan en zij geen gewricht hebben in hun langen ruggegraat, moesten zij een cirkel beschrijven, om weer in de goede richting te komen. Het duurde dan ook maar kort, of hij bevond zich geheel in veiligheid en wachtte trotsch zijn jongen meester op, die zich schaterlachend bij hem voegde. Eerst had Benito wel een poosje in grooten angst verkeerd, maar al spoedig had hij er zich van overtuigd, dat Samba niet het minste gevaar te duchten had, en toen had hij het zoo'n koddig tooneeltje gevonden, dat hij in lachen was uitgebarsten.

't Was den krokodillen onmogelijk, om hem zoo snel te volgen

De krokodillen, die wel begrepen, dat zij niet de minste kans hadden op een lekker hapje, keerden naar den drassigen oever terug en lagen weldra weer in een diepen slaap gedompeld.

‘Zien Meester wel, dat Samba krokodil roepen?’ zei de jonge neger. ‘Ik heb het gezien, Samba. Eerst was ik bang voor je hachje, maar later niet meer. 't Was een grappig gezicht.’

‘Samba niet bang, nooit bang, voor slang niet, voor krokodil niet, voor allemaal niet.’

‘Ik geloof je nu op je woord, Samba, want ik heb mijzelf kunnen overtuigen, dat het zoo is,’ zei Benito.

Zij verwijderden zich van de kali en wandelden de tuinen in, waar de inlanders aan den arbeid waren. Ook bezochten zij de fabriek, waar de suiker werd bereid. Benito vond alles, wat hij zag, even interessant, en toen hij 's middags met de beide heeren de lunch gebruikte, zei hij het ook.

‘Zoo,’ zei mijnheer Foestingh, ‘zou je wel lust hebben, later ook in het bedrijf te komen?’

‘Heel graag, mijnheer, liever nog, geloof ik, dan muzikant te worden. Ik zou toch altijd wel vrije uren genoeg hebben, om mij aan de muziek te wijden.’

‘Je hebt gelijk, Benito,’ zei mijnheer Bornsma. ‘En je zult er waarschijnlijk financieel beter bij varen.’

‘Als je het werkelijk wilt, Benito, dan wil ik er ernstig over denken,’ viel mijnheer Foestingh in. ‘Maar eerst moet je nog veel leeren en in Holland scholen bezoeken. Ook je muziek-studiën mogen niet verwaarloosd worden. Je bent trouwens nog te jong om nu reeds in het bedrijf te worden opgenomen. 't Heeft nog den tijd.’

Benito vertelde nu, welke grap Samba met de krokodillen had uitgehaald, en de heeren moesten er niet weinig om lachen.

‘Hahahaha! Een leuke mop van dien nikker, maar aan den gewaagden kant!’ zei mijnheer Bornsma.

‘Zulke jongens zien geen gevaar,’ vond mijnheer Foestingh. ‘Hij hoeft tijdens het zoogenaamde spelletje maar te struikelen, en hij is verloren.’

Ja, dat was waar. Er ging Benito een rilling door de leden, toen hij het zich goed indacht. 't Was meer dan gevaarlijk. Hij zou

Bijna onmiddellijk verscheen Sarinah schreiend in de kamer en wierp zich voor hem op de knieën

Samba waarschuwen. Enkele dagen later, toen zij aan het ontbijt zaten, - 't was het begin van een o n g e l u k s d a g , - kwam een bediende zeggen, dat er een anak sapi (kalf) van een Kerbow (koe, karbouw) e r n s t i g ziek op het veld lag. ‘Zoo, dat is jammer.’ zei mijnheer Bornsma. ‘Breng het dier onder dak en geef het een zachte ligging. Ik kom er weldra naar zien. Denk je, dat het dood gaat?’

‘Ja, toean. 't Zal geen dag meer duren.’

's Avonds aan tafel, kwam het tweede slechte bericht. Benito zat juist lekker te smullen, want ondanks het feit, dat mijnheer Bornsma niet getrouwd was, leed zijn tafel er niet het allerminst onder, daar zijn kokkie (keukenmeid) overheerlijk koken kon. De djongos kwam verschrikt binnen en deelde mede, dat Sarinah, de vrouw van een koeli, dringend verzocht, den toean te spreken, daar er een groot ongeluk gebeurd was.

‘Laat haar dadelijk binnen komen,’ was het antwoord.

Bijna onmiddellijk verscheen Sarinah schreiend in de kamer en wierp zich voor hem op de knieën. 't Was een nog jonge vrouw. ‘Wat is er, Sarinah?’ vroeg hij. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Ach, toean, mijn man was aan het hengelen in de kali en toen is hij uitgegleden en door een krokodil gegrepen en naar de diepte gesleurd, blij is niet meer bovengekomen, toean, hij is dood, - dood!’ ‘Wat zeg je daar?’ riep de heer Bornsma uit, terwijl hij doodsbleek van zijn stoel opsprong. ‘Is Amin door een krokodil meegesleept naar de diepte? Arme Amin! - Ha, die ellendige monsters ook, -

ik had ze allang moeten uitroeien! Dat afschuwelijke gedierte! Maar morgen zal het gebeuren, geen een zal ik er in het leven laten!' 'Neen, neen toean, niet uitroeien!' riep Sarinah met smeekend gebaar. 'Nog geen jaar geleden is mijn moeder gestorven en haar ziel woont in een van hen. Ik zou vreezen, dat met den krokodil ook haar ziel zou worden gedood....'

'Gekheid! Dwaasheid!' riep de heer Bornsma uit. 'Die ellendige beesten zullen sterven, morgen aan den dag!'

'Neen, toean, neen,' smeekte de vrouw schreiend. 'Ik smeek u, het niet te doen.'

'Maar wat wil je dan, Sarinah? Waarom kom je dan hier?'

'Ach, toean, laat een krokodillenbezweerder komen, er woont er een hier dichtbij. Dan kan hij aanwijzen, welke krokodil Amin verslonden heeft.'

'En als hij dat gedaan heeft, Sarinah, wat dan?'

'Dan moet die gedood worden, toean.'

'Goed, ik zal aan je wensch voldoen,' zei mijnheer Bornsma slechts half tevreden, want liever had hij den heelen troep uitgeroeid. Maar bij eenig nadenken was hij tot de overtuiging gekomen, dat het beter was, de eenvoudige Inlanders niet in hun godsdienstige gevoelens te kwetsen. 'Laat dien toovenaar dan morgenochtend om 7 uur present zijn.'

Sarinah vertrok, en Benito was uiterst nieuwsgierig, hoe het den toovenaar gelukken zou, den misdadigen krokodil tusschen al die monsters aan te wijzen. Dat leek hem toe te grenzen aan het wonderbaarlijke.

's Morgens om zeven uur was het druk aan den oever van de kali. Niet alleen de heeren Foestingh en Bornsma waren daar aanwezig, ieder voorzien van een Mausergeweer, maar ook al de bedienden met hun vrouwen stonden daar bijeengegroept, en Sarinah liep er opgewonden en met van haat flikkerende oogen heen en weer. Zij had een lans met een scherpe punt in de hand en het was duidelijk, dat zij zich op het misdadige monster wilde wreken, door hem met eigen hand te dooden.

De krokodillenbezweerder liet eenigen tijd op zich wachten, maar eindelijk verscheen hij toch. Zijn trotsche houding bewees, dat hij

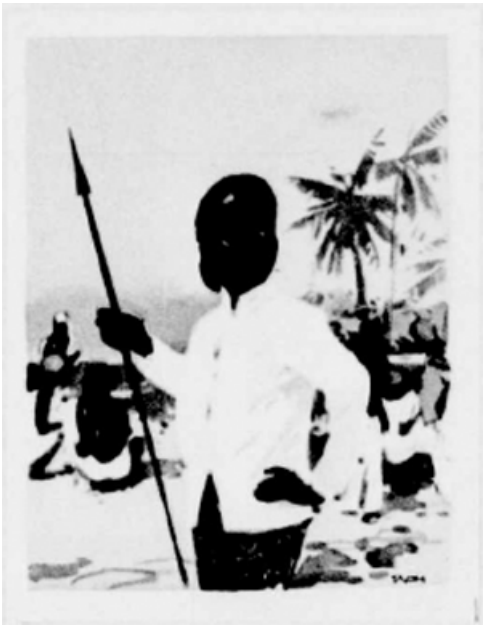

...., door hem met eigen hand te dooden

zich zijn waardigheid volkomen bewust was.

Benito, die natuurlijk met zijn vriendje Samba ook present was, bekeek den gewichtigen man, die tot ver in den omtrek als een machtig toovenaar bekend stond, met groote belangstelling, maar vond niets aan hem, dat hem van de overige inlanders onderscheidde.

De toovenaar liep tot aan den uitersten rand van den oever en monsterde met zijn blik de vadsige krokodillen, die rustig, alsof er niets verschrikkelijks gebeurd was, dichtbij in de modder lagen te slapen. Eindelijk wendde hij zich tot den heer Bornsma en zeide:

'Heeft u vleesch in voorraad, toean, veel vleesch?'

'Is een kalf voldoende?' vroeg deze. 'Er is vanmorgen juist een kalf van mij gestorven.'

De toovenaar maakte een toestemmend gebaar. Het doode kalf werd gehaald, en de toovenaar hakte het met een bijl in stukken. Toen zijn voorraad groot genoeg was, wierp hij die een voor een met tusschenpoozen den slapenden krokodillen toe. Als bij tooverslag werden de beesten wakker en er ontstond een geweldig lawaai, waar het een oogenblik geleden nog doodstil was. Zoodra het eerste stuk vleesch tusschen hen terecht gekomen was, waadden de monsters onder een vreeselijk gebrul om het snelst door de modder, om er zich van meester te maken en daarbij hadden geweldige vechtpartijen plaats, want de een gunde het den ander niet. Twee krokodillen waren zelfs in een vechtpartij op leven en dood gewikkeld. Het einde daarvan was, dat de een den ander den langen staart afbeet en er mede onder water verdween, om zijn prooi met smaak te verorberen.

Een tweede stuk werd hun door den toovenaar toegeworpen, wat een nieuwen strijd tengevolge had, een derde en een vierde volgde, en de krokodillen schenen haast onverzadelijk. 't Was een feestmorgen voor hen.

Samba amuseerde zich kolossaal en hij sprong lachend en juichend in het rond, maar Benito vond het een afschuwelijk schouwspel. Zijn afkeer van de monsterachtige dieren werd nog veel grooter, en hij zou het uitstekend gevonden hebben, als mijnheer Bornsma bij zijn eerste plan gebleven was en den heelen troep had uitgeroeid.

Eindelijk was meer dan de helft van het kalf een prooi van de gulzige dieren geworden, en de toovenaar beval een van de bedienden, de rest te begraven. Hij had zijn doel bereikt, en wist, wie de misdaad had gepleegd. De krokodillen, die begrepen, dat de pret uit was, legden zich weer ieder op zijn eigen plekje, want dat houden zij er op na, als zij gaan slapen, en sloten de oogen, om rustig hun behaalden buit te verteren.

Toen kwam de toovenaar bij den heer Bornsma, monsterde nog eenmaal de slapende krokodillen, wees eindelijk den allergrootsten met den vinger aan, en zei:

‘Toean, die is het.’ Bornsma lachte smakelijk en antwoordde: ‘Precies mijn meening. Ik ben het volmaakt met je eens. Thans zullen wij zien, of wij goed geraden hebben.’

't Was een feestmorgen voor hen

Benito staarde zijn gastheer in de grootste verbazing aan.

Hoe was het mogelijk, dat ook hij den moordenaar herkend, had? Was dan ook hij een toovenaar

‘Één - twee - drie!’ telde de eerste

en krokodillenbezweerder? 't Was onbegrijpelijk! Ook de bedienden, die de uitspraak van den toovenaar gehoord hadden, waren een en al verbazing over diens bovennatuurlijke bekwaamheid, en staarden hem met bewondering en eerbied aan.

‘Thans wordt het onze beurt, amice,’ zei Bornsma tegen zijn vriend Foestingh.

‘Het ondier ligt met zijn kop naar dezen kant gewend. Neem jij het rechteroog voor je rekening, dan neem ik het linker. Andere kwetsbare plaatsen heeft hij niet, want zijn huid is te zwaar gepanserd, om er doorheen te schieten.’

Zij namen de geweren ter hand, en plaatsten zich zoo dicht mogelijk bij den waterkant, om zeker van hun schot te wezen. Toen legden zij aan, met den vinger aan den trekker.

‘Klaar?’ vroeg Bornsma.

‘Ja.’

‘Eén, - twee, - drie!’ telde de eerste.

Sarinah stak hem uit woede en wraakzucht op een weeke plaats haar lans tot diep in het lichaam

Twee schoten knalden tegelijk. De krokodil hief den kop op, maar deze zakte onmiddellijk weer in de modder terug. Het lichaam bewoog zich nog even en bleef toen onbeweeglijk liggen. Het monster was dood. De goedgerichte kogels waren hem in de hersens gedrongen.

De slapende krokodillen schrikten op uit hun rust, en sloegen onder een ijzingwekkend gebrul op de vlucht. Maar Sarinah slaakte een triomfkreet.

Toen werd, met behulp van planken en onder leiding van den bezweerder, door een paar inlanders een strik om het lichaam van den gedooden krokodil gelegd, waarna hij door de mannen op den oever werd getrokken. Sarinah stak hem uit woede en wraakzucht op een weeke plaats haar lans tot diep in het lichaam. Daarna nam de toovenaar een bijl en hakte hem aan de buitenzijde open. Tot verbazing van al de inlanders werd in zijn maag het reeds gedeeltelijk verteerde lichaam van het ongelukkige slachtoffer gevonden. De toovenaar had zich dus niet vergist. Hij ontving van den heer Bornsma zijn loon en vertrok in nog trotscher houding, dan hij gekomen was. De krokodil werd diep in den grond begraven.

Benito had het een ijzingwekkende geschiedenis gevonden, die hij niet licht vergeten zou, en ook hij koesterde een groote vereering, evenals de inlanders, voor den machtigen toovenaar, die zoo'n moeilijk kunststuk had verricht.

Dat zei hij ook tegen mijnheer Bornsma, onderweg naar huis, en hij liet er op volgen:

‘Maar u verstaat de tooverkunst ook, mijnheer, want u wees dien-

zelfden krokodil als den misdadiger aan. Hoe kon dat toch? Hoe kon u dat weten? Ik begrijp er niets van!'

Mijnheer Bornsma begon smakelijk te lachen.

'Hahahaha! Ik dacht, dat jij snuggerder was. Je kon het toch duidelijk zien?'

'Hoe dan, mijnheer?'

'Domkop! Waarom wierp die zoogenaamde toovenaar stukken vleesch in het water? Begrijp je dat dan niet?'

'Neen mijnheer, dat begrijp ik niet.'

'Wel eenvoudig om te zien, wie van die monsters géén honger had? Zou jij honger hebben, denk je, als je pas een heelen inlander opgegeten had?'

'Neen, mijnheer, waarschijnlijk niet,' lachte Benito.

'Welnu, dat had die eene groote krokodil ook niet. Hij bleef rustig liggen, terwijl de anderen om de stukken kalfsvleesch vochten. Dat had ik even spoedig in de gaten als die toovenaar. Begrijp je het nu?' 'Ja, wat dom van me!' zei Benito. 'Dus van tooverij was in het geheel geen sprake?'

'Allerminst. Maar de inlanders snappen er natuurlijk geen sikkepit van en beschouwen zoo iemand bijna als een bovenaardsch wezen. Enfin, die menschen zijn niet wijzer.'

Zesde hoofdstuk

Een octopus en tijgers

In de boomen klauterden verschillende soorten van apen van tak tot tak

ZE bleven wel drie weken l o g e e r e n b i j m i j n h e e r Bornsma, en hoe meer Benito in dien tijd van het uitgebreide bedrijf te zien kreeg, des te sterker werd zijn verlangen, om er later, als zijn tijd van studeeren voorbij was, in opgenomen te worden. Zijn heer vond dat een uitstekend plan, en hij beloofde reeds bij voorbaat, hem daarbij zooveel mogelijk behulpzaam te zullen zijn, niet twijfelende, of hij zou dan een goede toekomst tegemoet gaan. Eindelijk was ook hier het uurtje van scheiden aangebroken, en de reis werd kris-kras over het schoone eiland Java voortgezet. Mijnheer Foestingh had vele familieleden en vrienden in Indië, bij wie hij een welkome gast was, zoodat de weken ook voor Benito als het ware omvlogen. En wat hij op die autotochten al niet te zien kreeg, dat was niet met woorden uit te drukken. Soms reden zij tusschen oerwouden door, die steeds opnieuw zijn bewondering opwekten, want het tropische natuurschoon biedt telkens wat nieuws. Indische vlinders met schitterende kleuren fladderden van de eene bloem naar de andere en hij keek ze na, zoolang hij ze kon zien. In de boomen klauterden verschillende soorten van apen van tak tot tak, en bleven een oogenblik stil zitten, om den passeerenden auto aan te grijnzen. En papegaaien zag hij in

grooten getale in het geboomte. Dan weer brachten zij een bezoek aan oude Boeddhatempels en andere heiligdommen, waarvan de ruïnes nog overgebleven waren. Hoeveel honderden jaren zouden die al oud zijn, vroeg hij zich af. Hij kon er zelfs niet naar schatten. Ja, het was een genotvolle reis. Zij maakten een toer langs de steden aan de noordkust en verbleven enkele dagen in Cheribon, Pekalongan, Semarang, Rembang, met het plan om vervolgens naar Soerabaya te gaan. Avonturen van bijzonderen aard hadden zij in die weken niet beleefd, tot onverwachts de heer Foestingh in een hôtel een ouden vriend ontmoette, met wien hij tegelijk had gestudeerd op de hoogeschool te Leiden. 't Was de heer Dr. Tilling, een groot geleerde, die vanwege de hooge Regeering belast was met het instellen van een onderzoek naar de verschillende riffen, welke in Indië langs de kusten worden aangetroffen.

Die toevallige ontmoeting was voor Benito de aanleiding tot het bijwonen van een gevecht op leven en dood tusschen twee inlanders en een geweldig zeemonster, een zoo vreeselijk gevecht, als hij nooit weer hoopte te aanschouwen.

De ontmoeting tusschen de twee vrienden was buitengewoon hartelijk, en dat zij zeer familiaar met elkander waren, bleek duidelijk uit het feit, dat zij elkaar bij den voornaam noemden, Arnold en Frits. Zij logeerden in hetzelfde hôtel, en Benito luisterde met de grootste belangstelling naar hun gesprekken. Vooral wat Dr. Tilling vertelde van zijn onderzoekingen op den bodem der zee, interesseerde hem bovenmate. Alles, was hij daaromtrent vernam, was geheel nieuw voor hem.

Eindelijk, toen de heeren opstonden, om naar hun slaapkamers te gaan, zei Dr. Tilling:

‘Morgen ga ik met een kanoe een onderzoek instellen naar een koraalrif, hier niet ver vandaan. Als je misschien lust hebt, om mee te gaan, dan met alle genoegen.’

‘Heel graag,’ zei mijnheer Foestingh. ‘Is er ook nog een plaatsje voor Benito in je kanoe? Hij zal ook wel graag meewillen, denk ik.’ ‘Dolgraag, mijnheer,’ zei Benito.

‘Dat kan best. De kanoe is groot genoeg.’

's Morgens, kort na het ontbijt, begaven zij zich naar het kleine

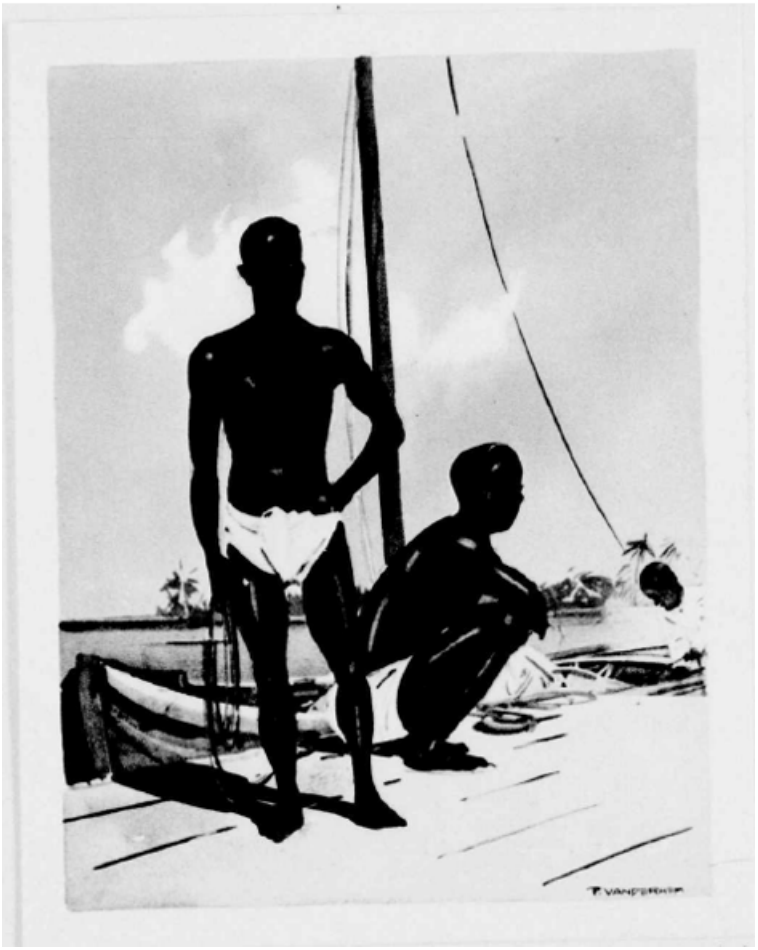

Aan boord bevonden zich reeds twee inlanders, die Dr. Tilling in zijn dienst genomen had

Aan een van die punten werd de kano vastgelegd

haventje om zich in te schepen. Aan boord bevonden zich reeds twee inlanders, die Dr. Tilling in zijn dienst genomen had, omdat zij zulke bekwame duikers waren. Zij heetten Koeroes en Kromo, en waren broers. In de kanoe was alles aanwezig, wat zij voor den tocht noodig hadden. Hun kleeren konden hen bij het werk niet in den weg zitten, want, uitgenomen een gewone lendedoek, waren zij geheel naakt.

‘Alles gereed?’ vroeg Dr. Tilling.

‘Ja toean.’

‘Goed. Hijsch dan de zeilen.’

Dr. Tilling nam zelf het roer.

Ha, wat was dat voor Benito een heerlijk zeetochtje. Hij genoot met volle teugen. 't Was prachtig weer, alleen wat warm, maar er blies een zacht windje, juist voldoende, om eenige verkoeling aan te brengen. Het rimpelde het zilveren oppervlak van de zee en bolde de zeilen.

Eindelijk hadden zij de plaats bereikt, die door Dr. Tilling was uitgezocht, om er zijn onderzoek in te stellen. 't Was een rif van grilligen vorm, dat met punten boven het water uitstak. Aan een van die punten werd de kanoe vastgelegd, en Dr. Tilling beschouwde door zijn zeekijker nauwkeurig het gevaarte onder de oppervlakte. ‘Zijn die riffen ook van vulkanischen oorsprong?’ vroeg Benito. Dr. Tilling glimlachte.

‘Neen,’ zei hij, ‘die riffen worden in den loop der eeuwen opgebouwd door heel kleine diertjes, bijna onzichtbaar voor het

oog. Zij scheiden een soort van kalk af, dat tot den opbouw der riffen noodzakelijk is. Maar ook de Mosdiertjes, de Kokerwormen en de Sponsen spelen daarbij een groote rol. Wie weet, hoeveel eeuwen dit koraalrif reeds oud is, want je begrijpt wel, dat het wordingsproces zich slechts uiterst langzaam voltrekt. - Koeroes, ben je gereed om te duiken?'

'Ja, toean.'

'O kijk eens! Kijk eens! Wat is dat donkere voorwerp, dat uit de grot te voorschijn komt?'

'Goed. Spring dan maar overboord en breng wat moois voor mij mee.'

B e n i t o keek naar beneden.

'Wat is het hier diep,' merkte hij op. 'Zeker wel 10 à 15 meter. Moet die man tot den bodem toe afdalen?'

'Ja, tot den bodem. Zie je wel, hoe die rotswand bijna loodrecht naar beneden gaat? En hoe helder het water is? Je kunt den zandigen, witten bodem duidelijk zien. Dat komt door het heldere licht van de zon.'

'O ja, heel duidelijk. En in den rotswand zie ik zelfs donkere grotten.'

K o e r o e s liet zich overboord glijden.

Zij konden hem zeer goed volgen, terwijl hij naar den witten bodem zonk. Daar aangekomen begaf hij zich naar een groote schelp, die aan den rotswand vastgegroeid zat, met de bedoeling die los te maken.

Aller oogen volgden den Inlander bij zijn bewegingen, die zij duidelijk konden waarnemen. Dicht bij hem zagen zij een donkere grot. En plotseling ontwaarde Benito iets, dat hem den schrik om het hart deed slaan.

‘O kijk eens! Kijk eens! Wat is dat donkere voorwerp, dat uit de grot te voorschijn komt?’

't Was een slangachtig voorwerp, zoo dik als een zware boomtak. Allen zagen het. Ook, hoe dat voorwerp een van Koeroes' beenen omstrengelde en zich daaraan vastzoog. Toen verscheen een tweede slang, die zich om zijn middel kronkelde.

‘Een octopus!’ schreeuwde Kromo verschrikt. ‘Een zeldzaam groote octopus.’

Dr. Tilling werd doodsbleek.

‘Ja, zei hij met trillende stem. ‘'t Is een buitengewoon groote inktvisch. Ik vrees, dat de man verloren is. Hoe zouden wij hem op zoo'n groote diepte hulp kunnen verleenen? 't Is een onmogelijkheid! Arme Koeroes!’

Het lichaam van het dier bleef in de grot. Alleen twee van zijn geweldige vangarmen hielden den duiker omstrengeld, die natuurlijk stikken moest, daar hij slechts korten tijd onder water kon blijven. En vluchten kon hij niet, want het geweldige beest had hem geheel in zijn macht. Hij poogde zich aan de vangarmen, die hem omklemd hielden, te ontworstelen, maar die hadden zich reeds geheel vastgezogen. Koeroes' bewegingen werden langzamer, hij was den verstikkingsdood nabij.

Toen greep Kromo een zwaar stuk ijzer van den bodem der kanoe, dat hij met den linkeram tegen zijn borst klemde, trok met zijn rechterhand een lang mes uit zijn lendedoek en sprong overboord. Door de zwaarte van het ijzer zonk hij pijlsnel naar den bodem der zee.

Bijna op hetzelfde oogenblik klonk er een tweede plomp in het water. 't Was de dappere Benito, die den ongelukkigen Koeroes niet

Zij konden thans de oogen van den visch duidelijk zien

aan zijn lot wilde overlaten, en geheel ongewapend overboord gesprongen was.

Maar hij werd door zijn heer met krachtige hand bij zijn kleeren gegrepen en weer in de kanoe getrokken.

‘Dwaze jongen, wat wou jij daar beneden uitvoeren? Begrijp je dan niet, dat een wisse dood je daar wacht? Je blijft hier, hoor je, ik beveel het je!’

Zij keken, alle drie even ontsteld, weer in de diepte, waar een hevige en afschuwelijke strijd werd gestreden op leven en dood. Kromo was zijn broer, die al bijna bewusteloos was, te hulp gesneld. Maar het monsterachtige lichaam van den octopus had zijn schuilhoek verlaten, en zoog zich met twee van zijn vangarmen van achteren aan de rots vast, om een steunpunt te hebben, en met twee andere armen poogde het Kromo te omstrengelen en daardoor machteloos te maken. Zij konden thans de oogen van den visch duidelijk zien. Zij waren zoo groot als ronde schoteltjes en lagen ter weerszijden van den bek, die wel een spelonk geleek. Het lichaam was roodachtig bruin van kleur, en het geheel maakte een afgrijselijken indruk.

Eindelijk schoot nog een andere arm pijlsnel vooruit, en omstrengelde den nieuwen vijand.

Benito kon den vreeselijken worstelstrijd niet langer aanzien en sprong ten tweeden male overeind, om de beide ongelukkigen te hulp te snellen, maar zoowel mijnheer Foestingh als Dr. Tilling greep hem vast en drukte hem op de bank terug.

‘Blijf zitten!’ gebood zijn heer streng. ‘Geloof me, je kùnt niet helpen!’

Opeens werd de zee in de diepte zwart gekleurd, zoodat niemand meer kon zien, welk drama zich daar afspeelde. 't Laatste wat zij gezien hadden, was het mes in de hand van Kromo, dat snel heen en weer bewogen werd. Het monster had de blaas geopend en zich ontlast van de zwarte massa, die deze bevatte, waardoor het water geheel ondoorzichtig werd.

Wat zou daar beneden thans plaats hebben? Zouden de beide dapperen ten prooi vallen aan den afschuwelijken vijand?

De zee zag er uit als een zwarte wolk. Maar plotseling stak een hand boven het water uit, dicht bij de kanoe. Benito was de eerste, die het zag.

Hij greep haar, en hield haar stevig vast, en geholpen door de beide heeren trok hij het lichaam naar boven.

't Was Kromo, de dappere Kromo, die zijn broeder niet in de steek had willen laten.

Maar de vracht was zwaar.

Geen wonder, want in zijn anderen arm torste hij den bewusteloozen Koeroes, dien hij uit de vangarmen van het monster had bevrijd. Zou hij nog leven?

De beide lichamen werden aan boord gesjord en op den bodem van de kanoe neergelegd, en dadelijk werden bij Koeroes de bekende middelen, om het leven weer op te wekken, indien dat althans nog bestond, toegepast. Kromo richtte zich al spoedig uit eigen beweging weer overeind, maar Koeroes vloeide het bloed uit neus en ooren. Langen tijd bleven de pogingen tot redding zonder gevolg, maar eindelijk werden zij toch tot aller vreugde met succes bekroond. ‘Hij leeft! Hij leeft!’ juichte Kromo.

‘Ja, hij leeft!’ zei mijnheer Foestingh. ‘Hij zal wel spoedig weer hersteld zijn, want hij lijkt mij zeer sterk toe.’

‘Sterk als een reus!’ beaamde Dr. Tilling.

Na enkele minuten reeds richtte Koeroes zich op, en een half uur later was hij al weer de oude geworden. Men kon het hem niet meer aanzien, hoe de dood hem nabij was geweest.

Plotseling sprong Kromo onverwachts weer over boord en zonk, tot hun alles schrik, opnieuw in de diepte weg. 't Water zag nog inktzwart.

‘Hij zal den octopus met zijn mes doodelijk getroffen hebben, en haalt hem nu,’ zei Koeroes. ‘Hij wil zijn prooi mee naar huis nemen.’

't Bleek werkelijk zoo te zijn. Kromo verscheen spoedig weer bij de kanoe en voerde het thans levenlooze monster met zich mede. Een van zijn messteken had het in het oog getroffen, waar de dood op gevolgd was, waardoor de vangarmen machteloos geworden waren en hun prooi losgelaten hadden. Daaraan alleen had Koeroes zijn leven te danken gehad.

‘Gewroken!’ zei Kromo, zoodra hij aan boord getrokken was.

‘Wij gaan terug,’ zei Dr. Tilling. Sjor dat afschuwelijke beest aan de kanoe vast, dan nemen wij het mee, en hijsch de zeilen. Vandaag wordt er niet meer gedoken.’

Er volgde nu weer een aangenaam zeiltochtje over de zee, tot zij de plaats van afvaart bereikt hadden en aan wal stapten. De gedoode octopus werd als een trofee door Koeroes en Kromo medegenomen naar huis, om hem met den noodigen trots aan familie en bekenden te vertoonen. Allen waren het er over eens, dat zij nog nooit een octopus van zoo'n grootte hadden gezien.

Onderweg naar het hôtel vroeg Dr. Tilling aan Benito:

‘Wel hoe is het? Ben je den schrik al te boven?’

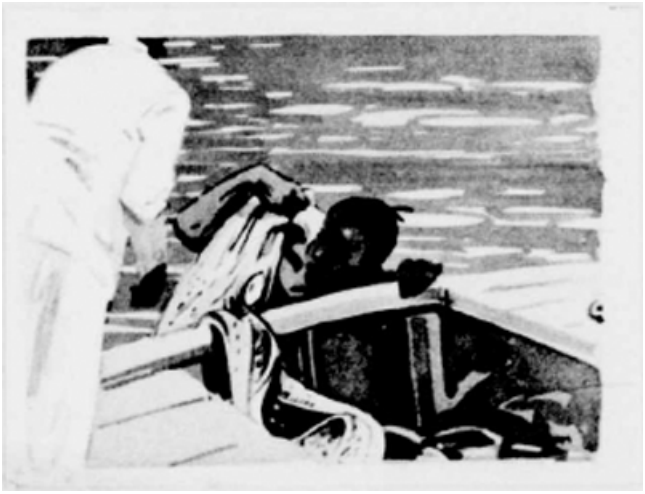

‘Hij wil zijn prooi mee naar huis nemen’

Maar dat was Benito niet, wat hem duidelijk aan te zien was. Hij zag er nog bleek van en had verder den geheelen dag geen lust, om met Samba den omtrek te gaan verkennen, zooals zij dagelijks gewoon waren te doen. Hij zat maar stil in een hoekje van

.... een blik konden werpen op het schoone eiland Bali

de veranda en moest onophoudelijk denken aan het vreeselijke gevecht op den bodem der zee, dat hij had bijgewoond. Zelfs zijn geliefde piccolo liet hij met rust.

J a , d e n g e h e e l e n nacht werd hij door akelige droomen gekweld, zoodat hij blij was, toen de zon boven de kim verrees en de duisternis van den nacht voor zich uitdreef.

Den volgenden dag namen zij afscheid van Dr. Tilling, om naar Soerabaya te gaan. De reis van zijn heer over Java naderde thans snel haar einde, want deze was van plan, na het eindpunt van het schoone eiland te hebben bereikt, den terugtocht naar het vaderland te aanvaarden. Hij was nu reeds langer dan drie maanden op reis en het werd hoog tijd voor hem, om terug te keeren. Zijn bezigheden daar riepen hem dringend.

Wat vonden zij den tocht door Oost-Java prachtig. De natuur daar was nog schooner dan die in Midden- en West-Java.

Zonder tegenspoed bereikten zij de stad Soerabaya, gelegen aan de straat van Madoera. 't Is de voornaamste handelsstad van Indië, en gaat, met haar prachtige haven en groote bevolking, die meer dan anderhalf millioen zielen telt, een schoone toekomst tegemoet. Alles, wat bezienswaardig was, werd in oogenschouw genomen, en dat was niet weinig. Zij zagen de groote Moskee en maakten prettige tochtjes met de tram. Ook voeren zij in een kanoe op den Kali Mas, die de stad in de lengte in twee deelen snijdt. Benito en Samba genoten niet weinig van die tochtjes.

Na enkele dagen werd de tocht in Oostelijke richting voortgezet,

over Pasoeroean naar Banjoeangi, waar zij den hoogen berg Kendeng zagen en aan den overkant van de Straat Bali een blik konden werpen op het schoone eiland Bali.

‘Hier zijn wij aan het einddoel van onze reis, Benito,’ zei mijnheer Foestingh, toen zij den auto verlieten om een hôtel binnen te gaan, waar zij een paar dagen hun intrek zouden nemen. ‘Verder gaan we niet, omdat ik noodig naar huis moet. Had ik meer tijd, dan zou ik ook nog graag het eiland Bali hebben doorkruist, waar het buitengewoon mooi moet zijn. Maar dat kan nu eenmaal niet. Aan alles komt een einde. We keeren overmorgen naar Batavia terug, waar Kapitein Ruwan op het punt staat met de ‘Orion’ naar het vaderland terug te keeren. Hij heeft intusschen alweer een reis heen en terug gemaakt.’

‘Prettig, mijnheer,’ zei Benito, ‘dat we met Kapitein Ruwan en hetzelfde schip de reis zullen maken. 't Is dan precies, of we “thuis” zijn.’

‘Maar arme Samba dan?’ vroeg de neger met verdrietige stem. ‘Samba blijven bij jongen meester, tien dagen, honderd dagen, twintig dagen, Samba altijd blijven bij jongen meester. Samba niet naar Afrika.’

‘Hoor eens, m'n jongen, dat kàn niet. Benito moet gedurende vele jaren scholen bezoeken, en daar kun je niet bij hem zijn. We zouden in Holland geen raad met je weten en in Port-Saïd word je aan wal gezet. Maar ik zal wel zorgen, dat je niet in de macht van Hassan ben Abdullah komt, daar kun je op vertrouwen. En laten we er verder niet over praten, want het kàn niet anders.’

Twee dagen later werd de terugreis aanvaard. De auto was terdege nagezien, zoodat er voor een panne onderweg niet veel vrees behoefde te bestaan. Hoewel de treinen op Java goed ingericht zijn, had de heer Foestingh, noch Benito er gebruik van gemaakt. De eerste was een verslaafd automobilist.

‘Hoe lang rijden wij er over, mijnheer?’ vroeg Benito.

‘Twee dagen, maar vandaag gaan we zoo ver mogelijk, zoodat wij morgen vroeg in Batavia aankomen. Dan heb ik 'smiddags nog tijd, om mijn auto van de hand te doen en enkele kleinigheden te regelen. Overmorgen vroeg vaart de “Orion” af.’

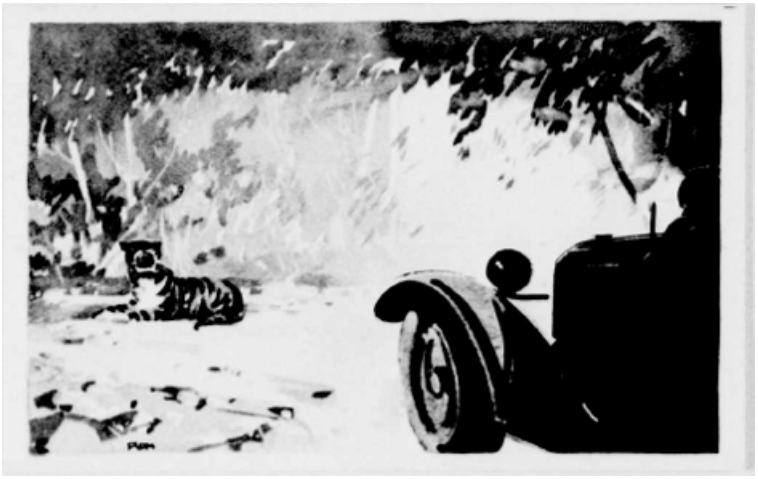

‘Ik zie zijn oogen fonkelen’, zei Benito. ‘Hij kijkt naar ons. Waarom gaat hij niet op de vlucht?’

De tocht begon en de Buick liep fijn. Sidin zette er een goed gangetje in en alles ging naar wensch. Zij namen, om tijd te winnen, den kortsten weg en passeerden weer vele mooie gedeelten, die zij op de uitreis ook gezien hadden.

Onderweg werd de lunch gebruikt, en voort ging het weer, tot de schemering viel en enkele minuten daarna de nacht kwam.

‘Toean, hier ergens een hôtel zoeken?’ vroeg Sidin.

‘Neen, doorrijden zoolang je kunt. Hoe meer tijd ik morgen tot mijn beschikking heb, des te aangenamer zal het mij zijn.’

Sidin reed door. Eindelijk voerde de weg weer door een oerwoud, met aan weerskanten hoog, ondoordringbaar geboomte. Benito sidderde bij de herinnering aan zijn avontuur, toen hij in zoo'n oerwoud verdwaald was geweest.

Plotseling stopte de auto.

‘Wat is er? Waarom stop je, Sidin?’ vroeg de heer Foestingh.

‘Toean, daar ligt iets dwars over den weg, - een groot voorwerp.’

De beide autolampen wierpen er bundels licht op, zoodat zij het duidelijk konden zien.

‘Wat zou het zijn, Sidin?’ vroeg Benito.

‘Ik weet het niet, Sinjo Benito,’ zei Sidin, en aan zijn heesche stem konden zij hooren, dat hij bang was.

‘Weer een gendrowoh?’ vroeg zijn heer.

‘Neen toean, - 't is - 't is een....’

‘Nu, wat is het?’

Maar Sidin durfde het verschrikkelijke woord niet uitspreken.

‘'t Is een “mijnheer”, toean,’ zei hij eindelijk, bevend van angst.

‘Een tijger, meen je?’

‘Ja toean, 't is een “mijnheer”.’

De Inlanders hebben zoo'n bijgeloovige vrees voor tijgers, dat zij hen nooit bij hun naam durven noemen. Gewoonlijk zeggen zij ‘mijnheer’.

‘Ik zie zijn oogen fonkelen,’ zei Benito. ‘Hij kijkt naar ons. Waarom gaat hij niet op de vlucht?’

‘Omdat hij als gebiologeerd is door de lichten van den auto,’ zei mijnheer Foestingh. ‘Hij kan zoo wel uren blijven liggen, maar ik heb geen tijd en geen lust, om op hem te wachten. Vooruit, Sidin, rijd full speed over hem heen, dan zal hij zijn bekomst wel hebben.’ ‘Ik durf niet, toean,’ was het antwoord.

‘Dan zal ik het zelf wel doen. Stap uit en kom hier zitten, dan zal ik jouw plaats innemen.’

Vliegensvlug verliet Sidin, bevend over al zijn leden, de voorbank, om van plaats te verwisselen.

Mijnheer Foestingh reed eerst een paar honderd meter achteruit, gaf toen vol gas, en voort vloog het in ijlende vaart. Toen volgde er een geweldige schok, zoodat zij allen haast van hun bank slingerden en weldra stond de auto stil. Mijnheer Foestingh draaide en liet het volle licht op den tijger vallen. Zij zagen, hoe hij roerloos op den weg lag uitgestrekt.

‘Hij is morsdood,’ zei hij. ‘Laten wij zien, of zijn huid nog de moeite waard is, om mee te nemen.’

Allen stapten uit en spoedden zich naar den tijger, die in het volle licht van de lantaarns lag. Mijnheer Foestingh knielde bij hem neer,

en die anderen stonden over hem heengebogen. Het bleek duidelijk, dat het dier als verpletterd was en de huid niet de minste waarde meer had.

'We zullen hem naar den kant van den weg sleepen,' zei mijnheer Foestingh. 'Dan heeft een ander geen last meer met hem.'

Benito keek plotseling om. Hoorde hij daar aan den rand van het bosch achter hem geen geritsel? Hij had het enkele seconden geleden ook reeds gehoord.

O hemel, twee oogen als vuur gloeiden hem vandaar tegen. Hij zag een tweeden tijger, die zich reeds tot een sprong gereed maakte. 'Pas op!' riep hij verschrikt uit. 'Pas op! Daar is er nog een, achter ons!'

Zijn waarschuwing kwam echter te laat, helaas. Het geweldige dier had zijn sprong reeds genomen en zich op den rug van den heer Foestingh geworpen, wien hij de nagels van zijn voorpooten in de schouders plantte.

De heer Foestingh werd door den schok voorover ter aarde geworpen en liep groot gevaar, zijn leven er bij in te schieten. Hij slaakte een kreet van pijn, want de nagels van den tijger waren hem diep in het vleesch gedrongen.

Sidin sloeg ijlings op de vlucht naar den auto, waarin hij zich opsloot. Het eenige goede, wat hij deed, was, den jongens het lange mes, dat hij altijd bij zich droeg, toe te werpen.

Benito raapte het schielijk op en stortte zich met zijn geheele lichaam op den tijger, die zijn muil reeds opende, om zijn weerloos slachtoffer den rug open te rijten. De dappere jongen stiet hem het mes een-, twee-, driemaal tot aan het heft toe, in het lichaam. En ook de ongewapende Samba toonde zich een held. Hij schopte den tijger met groote kracht overal, waar hij hem raken kon.

Op zooveel tegenstand had de tijger niet gerekend. Onder een vreeselijk gebrul liet hij zijn slachtoffer los, om zich op zijn nieuwe vijanden te werpen. Weer stootte Benito hem het mes diep in het lichaam. Het dier kreunde van pijn en raakte in verwarring, of misschien wel had hij een doodelijken steek ontvangen.

Nauwelijks voelde mijnheer Foestingh zich van zijn aanvaller bevrijd, of hij richtte zich op, maar 't ging moeilijk en veroorzaakte

Toen wankelde het dier en viel stervend ter aarde

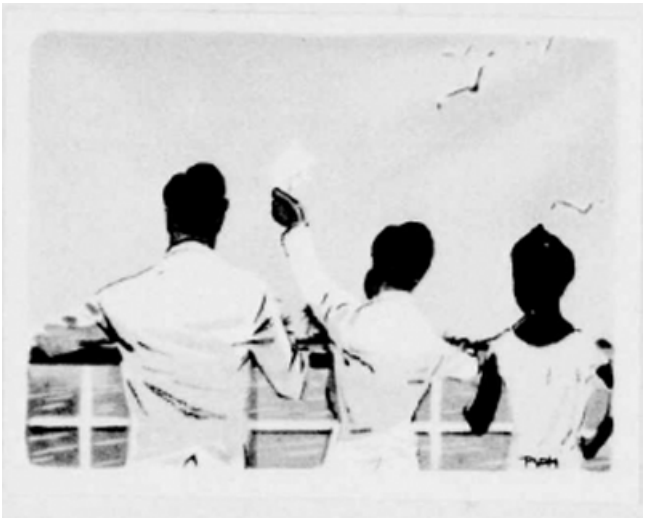

‘Tot weerziens!’ riep Benito

hem veel pijn. Hij trok zijn revolver en loste een schot, waarop al dadelijk een tweede volgde. Toen wankelde het dier en viel stervend ter aarde.

‘Goddank,’ zei mijnheer Foestingh met een diepen zucht. ‘En jullie ook, dappere Benito en Samba, hartelijk, hartelijk dank! Zonder jullie had het mij het leven gekost. Sleep ook dat dier aan den kant van den weg, en dan vervolgen wij onzen tocht.’

‘Heeft u veel pijn, mijnheer?’ vroeg Benito.

‘Ja, hij heeft mij zijn nagels diep in mijn schouders geslagen. Maar 't was geen *hij* hoor, 't was een *zij*, - 't was de tijgerin, het vrouwtje van dien anderen “mijnheer”, die haar echtgenoot kwam wreken.’ ‘Dan Samba blij, dat “Mijnheer” geen inlander zijn,’ zei de negerjongen, terwijl hij van het lachen al zijn tanden liet zien.

‘Waarom, Samba?’ vroeg zijn heer.

‘Omdat inlanders wel drie of vier vrouwtjes hebben, en deze “mijnheer” maar één,’ was zijn antwoord. Toen lachten ze alle drie. De tocht werd voortgezet, tot zij een hôtel bereikten, waar de heer Foestingh zijn wonden liet verbinden, die inderdaad niet gevaarlijk bleken, en waar zij bleven overnachten.

Den volgenden morgen werd Batavia bereikt. De garagehouder nam den auto voor een billijken prijs terug, en toen lieten zij zich naar de ‘Orion’ brengen, waar Kapitein Ruwan hen hartelijk verwelkomde, ook den jongen neger, die weggeloopen was.

Toen het schip zich van de reede losmaakte, om zich naar het vaderland te begeven, leunden zij gedrieën tegen de verschansing en wuifden het schoone Java, den parel in de kroon van ons heerlijk Indië, hun vaarwel toe. ‘Tot weerziens!’ riep Benito.